

2

de avonturen van

PILOOT STORM

door HENK SPRENGER

GEVLEUGELDE AVONTUREN
HET DAK VAN DE WERELD
(1^e episode)

PILOOT STORM

Door Henk Sprenger

Gevleugelde avonturen

Het dak van de wereld

Bibliotheek van het Nederlands beeldverhaal nr. 8

© De Lijn Bayum oktober 1981

omslagontwerp: Ger Rijff - Drukwerk/A'dam
druk: VK Rekladruk b.v. - Giekerk
verspreiding: Drukwerk A'dam

ISBN 906333 900 3

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

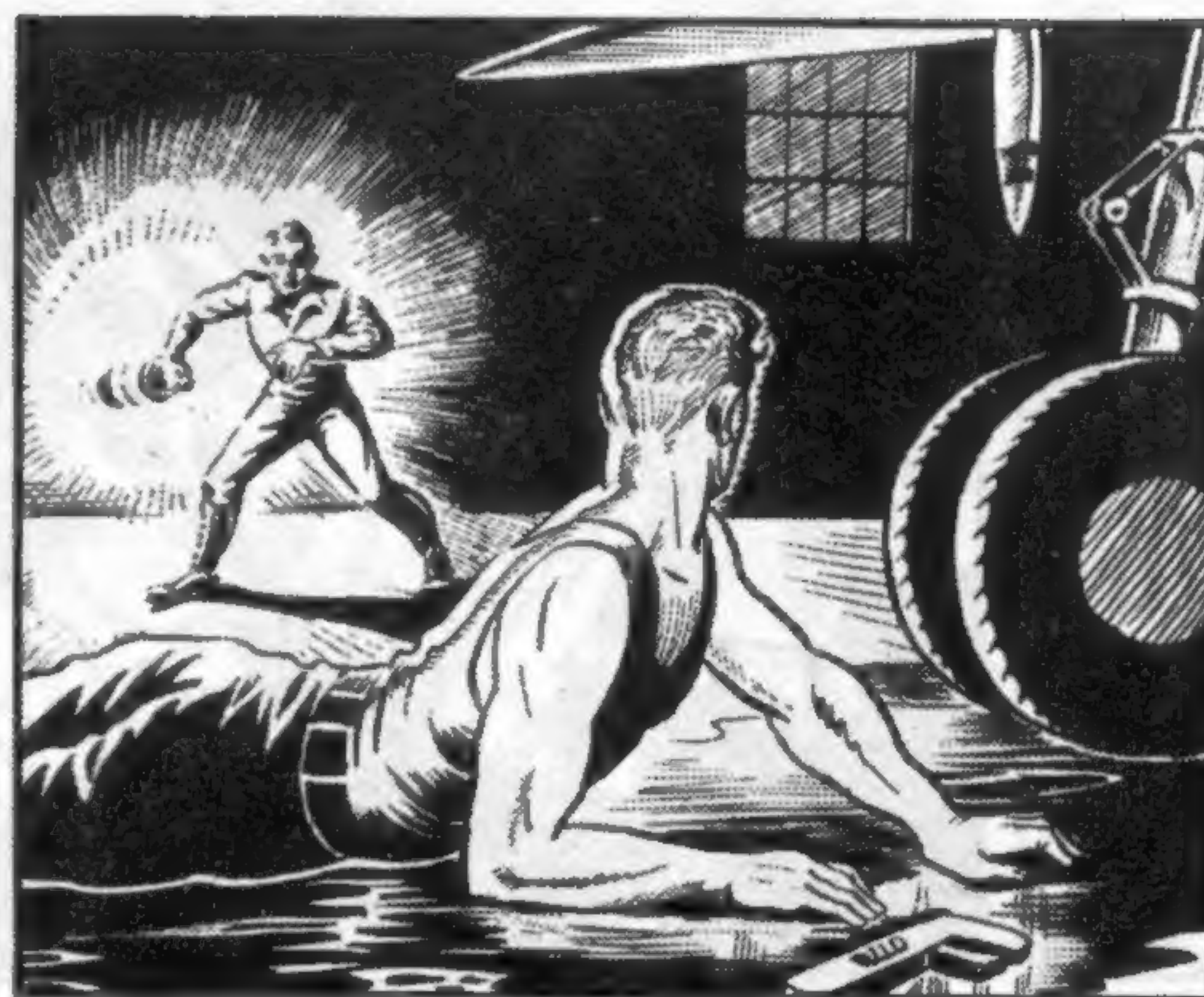
Na afloop van het partijtje op de vlieghaven Feluja zoeken de Hollanders in de beste stemming hun kamer op. Het avontuur met de doortrapte gangster Seraglio is hun niet in de koude kleren gaan zitten en het duurt dan ook niet lang of alles is in diepe rust. Midden in de nacht wordt Arend echter wakker. Hij heeft het koud gekregen en als hij slaperig opstaat om het raam te sluiten, ziet hij opeens in de grote hangar waar de Constellation staat, een flauw lichtschijnsel! Even maar . . . dan is het weer weg. Onrust maakt zich

van hem meester. Wie heeft er op dit uur nog iets te zoeken bij zijn toestel? Daar ziet hij het licht weer en besluit tòch maar even een kijkje te nemen. Vlug schiet hij zijn broek aan en zonder één der anderen te wekken, sluipt hij naar buiten en loopt onhoorbaar naar de achterzijde van de hangar . . . waar hij bijna struikelt over het lichaam van een bewusteloze wachtpost!

Geruisloos opent hij een kleine deur en glipt de loods binnen. Een ogenblik is het, alsof zijn hart stilstaat als hij een gestalte ziet, die bij het schijnsel van een stormlamp een vloeistof over het neuswiel van het reusachtige vliegtuig uitgiet... en meteen dringt hem een scherpe benzinelucht in de neus! Hier behoeft Arend geen seconde te twijfelen: SABOTAGE!! Met

een woeste schreeuw springt hij op de gebogen figuur toe, die zich verschrikt opricht en het grote benzineblik uit zijn handen laat vallen. Dan zijn de twee mannen in een ontzettende worsteling gewikkeld. Grommend rollen zij over de grond, hun kleren besmeurend met benzine en smeerolie. De onbekende is aalvlug, maar Arend vecht als een bezetene...!

Juist als onze piloot de onverlaat in zijn macht heeft struikelt hij en valt achterover met zijn hoofd tegen het landingsgestel, de kerel in zijn val meeslepend. Een ogenblik is alles zwart om hem heen en zijn greep verslapt. Onmiddellijk rukt de saboteur zich los en als Arend zich een ogenblik later moeizaam opricht, ziet hij juist hoe de man de stormlamp opneemt en met een grote zwaai in zijn richting wil werpen. Bliksemsnel

wentelt hij zich uit de benzineplas en zijn hand komt daarbij in aanraking met iets zwaars: een Engelse sleutel! Hij aarzelt geen seconde en op hetzelfde moment dat de brekende lamp de uitgegoten benzine met een plof doet ontvlammen, treft het gereedschap de vluchtende schurk in de nek, zodat deze met een kreet neerstort...

Het vuur springt loeiend omhoog langs het neuswiel van de metalen vogel. Arend is met enkele sprongen bij een der schuimblus-apparaten die aan de hangarwand hangen en rukt het zegeltje stuk. Hij moet razendsnel handelen, want reeds blakert het vuur de banden en het kwetsbare binnenwerk van de neus. In die opening lopen talloze geleidingen en controle-draden; als daar ook maar IETS mee gebeurt...!!

Sissend springt de schuimstraal tevoorschijn en zonder acht te slaan op het gevaar voor zijn eigen met benzine doordrenkte kleding, dringt Arend naar voren. Het apparaat werkt prima en het gelukt hem werkelijk het vuur rondom het neuswiel te bedwingen! Dan wordt de grote hangardeur opengeschoven en daagt er hulp op.

Opgewonden schreeuwend holt Harry met enige Iraakse soldaten binnen en nu zijn zij de vlammen in minder dan geen tijd meester. Als de commandant, nog haastig zijn uniform dichtknopend, komt aanhollen, is alles al achter de rug en zit Arend gehurkt naast de brandstichter, die juist weer bij kennis is gekomen.

De piloot grijpt de kerel bij zijn lurven en rammelt hem

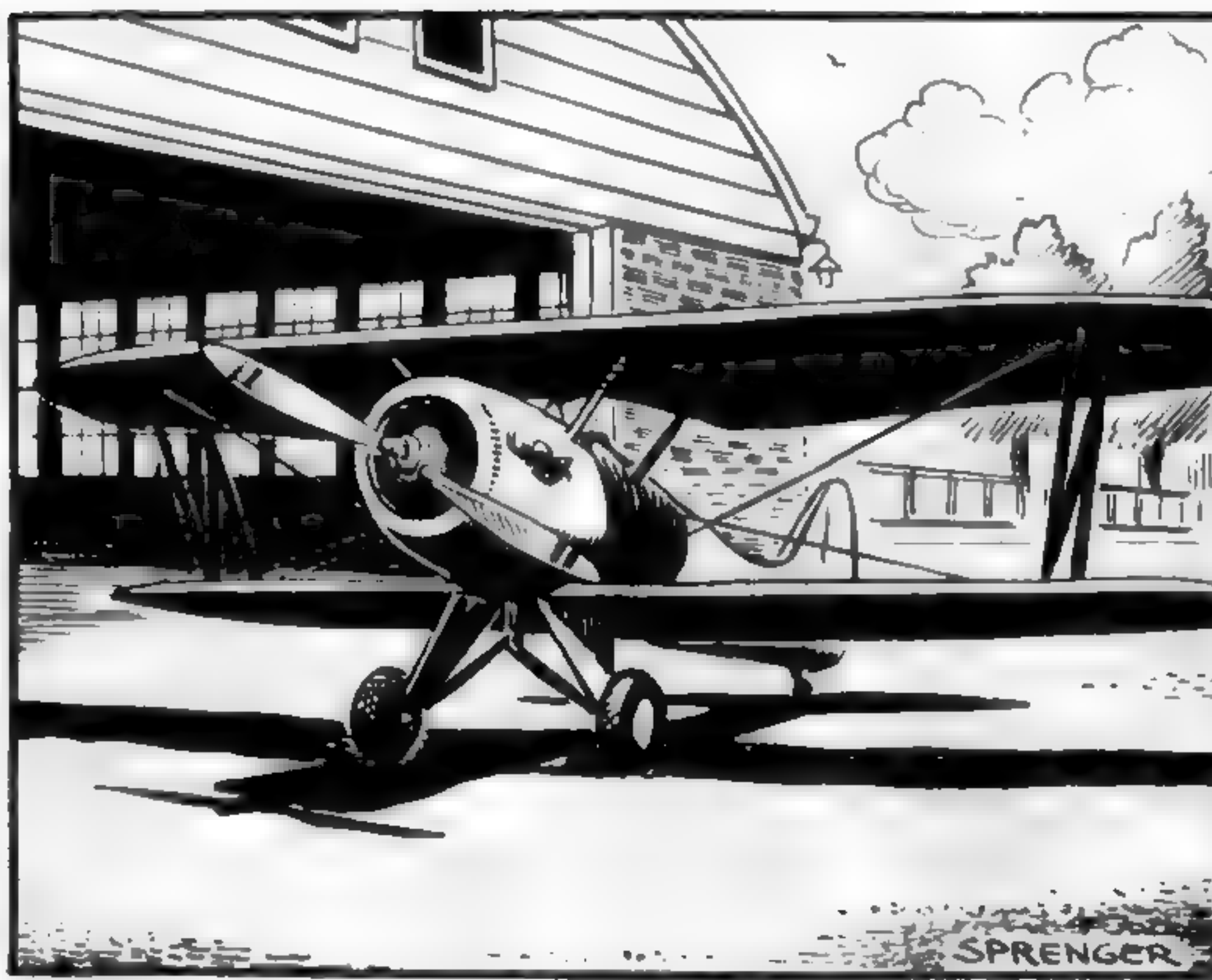
ongenadig door elkaar. Weldra volgt een stotterende bekentenis... De schurk heeft in opdracht van Seraglio gehandeld! „Meneer Seraglio, hè?” grauwt Arend. „Als ik die dikke papzak nog eens in mijn vingers krijg...!!”

Wie weet, piloot Storm? Wie weet? De wereld is maar zo klein!...

Bij nader onderzoek blijkt de brandschade aan de Constellation erg mee te vallen, maar toch zal het minstens 24 uur duren aler zij kunnen starten. De commandant spaart kosten noch moeite om de Hollandse pechvogels behulpzaam te zijn. Zijn mecaniciens werken aan één stuk door om de kist in orde te krijgen. Arend en zijn mannen steken zelf echter óók flink de handen uit de mouwen. Als ze die

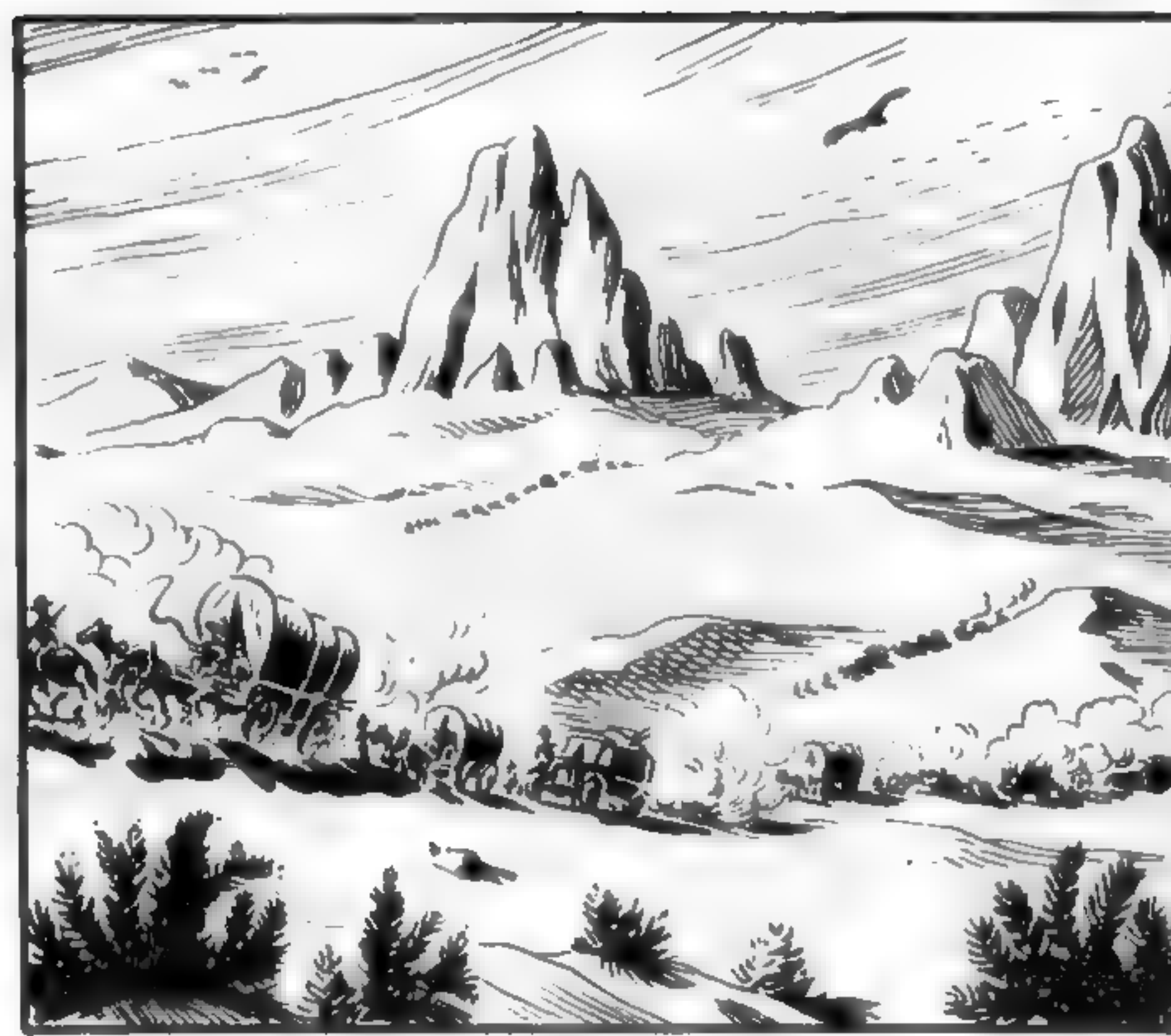
avond opnieuw de gasten zijn van de commandant en van een welverdiende rust genieten, komen de verhalen los! Over saboteurs, olie-bandieten enz.! De commandant is een goed verteller, maar uiteindelijk wil hij toch ook eens wat meer horen van de beroemde Piloot Storm en hoewel Arend hevig tegensputtert, komt hij er niet van af. Hij protesteert dan ook niet langer en steekt van wal!

Nou zal ik jullie geen verhaal over mezelf vertellen," zegt Arend, terwijl hij bedachtzaam aan zijn pijp trekt, „maar iets dat m'n Amerikaanse vriend Buck Ryan jaren geleden overkwam."

Buck was toen nog maar een jong broekie en zat tamelijk dun in z'n 'slappe was'. Het enige wat hij bezat was een van oude onderdelen en wrakstukken in elkaar gezette tweedekker, waarmee hij zo af en toe eens wat vracht of een roekeloze passagier kon vervoeren.

Maar, hoewel het passagiersvervoer destijds nog in de kinderschoenen stond, ondervond Buck veel concurrentie van gelukkiger collega's, die er de modernste toestellen op na hielden. De meeste klanten van het vliegveld liepen zijn weinig vertrouwen inboezemende 'Sprinkhaan' dan ook voorbij en Bucks financiën bereikten het nulpunt. Tot op zekere morgen een pittig oud mannetje met een cowboyhoed op, een typische 'Oldtimer' op kromme benen, naar Buck kwam toestappen, die tegen de hangar geleund zat.

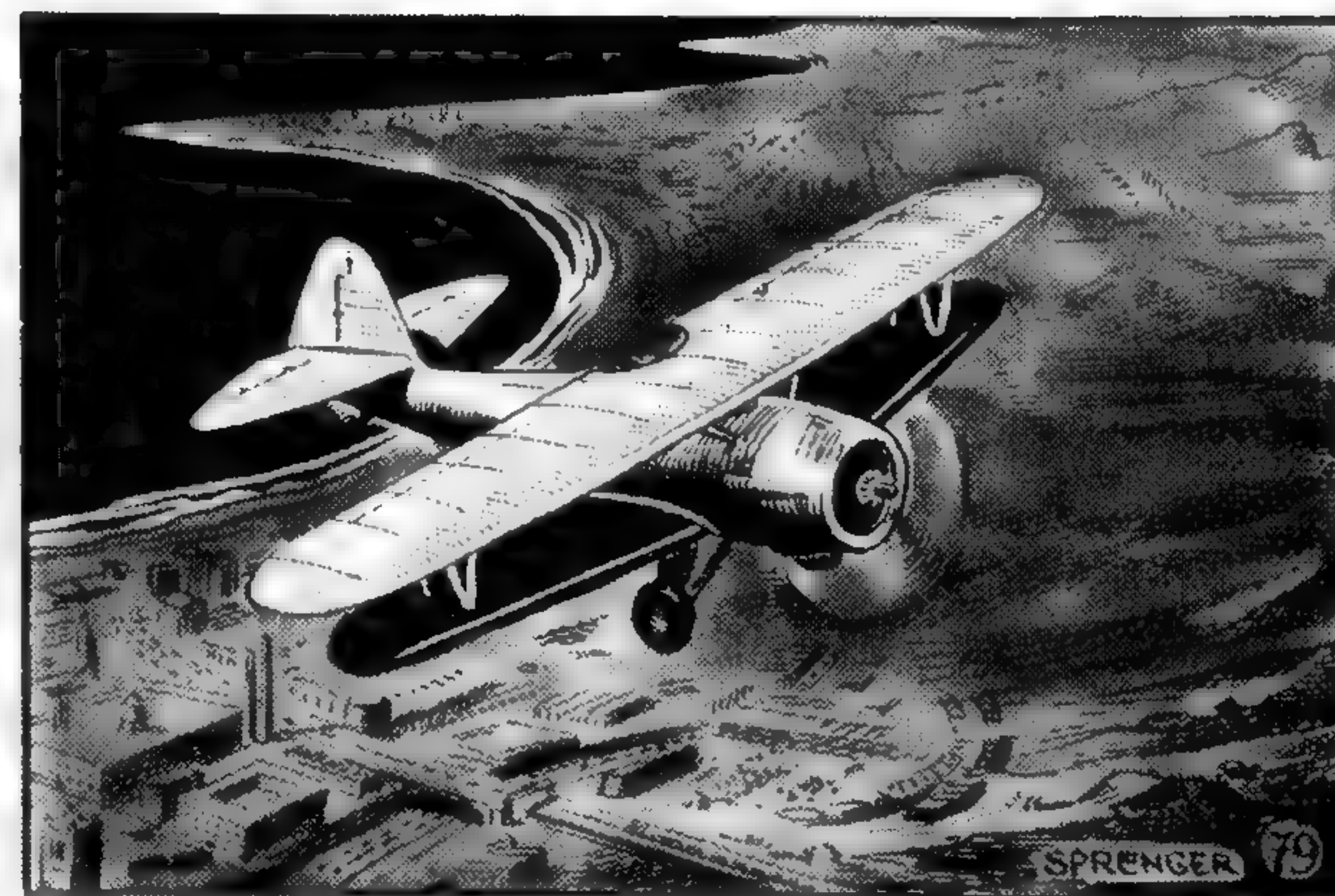
Buck, die een 'vrachtje' rook, slikte haastig het laatste stukje van z'n karige ontbijt weg en sprong overeind.

„Mijn naam is Tuttle,” stelde de oude man zich voor. „Ik wil zo vlug mogelijk naar Keno in Nevada. Waar is dat machien van je, jongeman?”

Buck krabde zich eens bedenkelijk achter het oor. Nevada! Dat betekent óver de Sierra's met die gammele, oude motor!

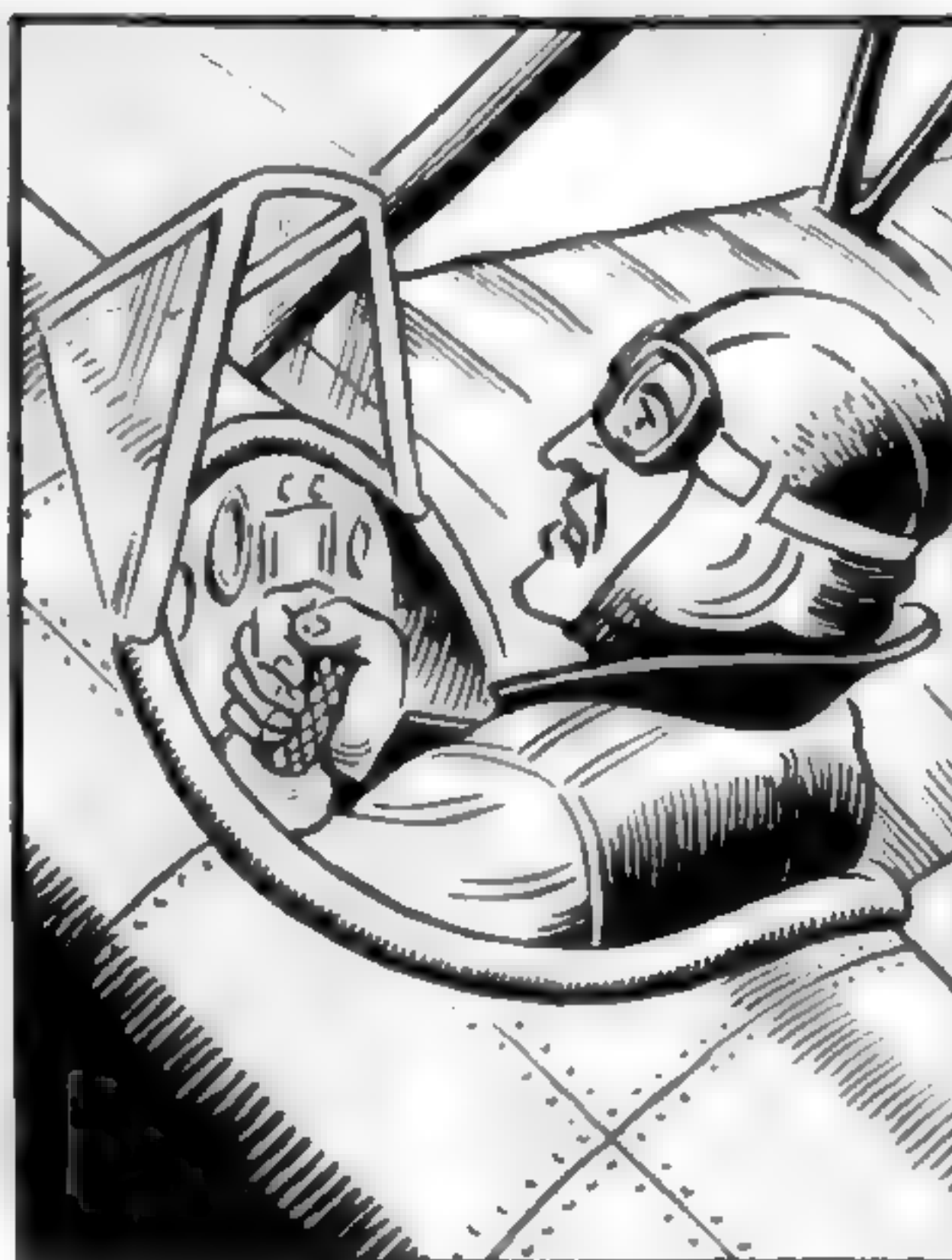
Mister Tuttle legde hem vertrouwelijk uit, dat hij gisteravond een telefoontje van zijn zuster in Keno

gekregen had. Er was daar goud gevonden in de vallei! Goud! Hij, Tuttle, had 't altijd wel gezegd, dat er goud in die heuvels zat! Binnen 24 uur zouden er honderden gelukzoekers op weg zijn naar Keno om hun claim uit te zetten en hij wilde ze allemaal vóór zijn. Mr. Tuttle schrok echter niet zuinig, toen hij hoorde wat 't vliegtochtje hem zou kosten. Dat kon hij niet betalen, maar als ze aankwamen vóór de anderen, zou hij Buck een hele nieuwe 'machien' betalen, zó zeker was hij het goud te zullen vinden!

Buck aarzelde, maar niet al te lang en hij besloot het risico te nemen. Misschien kon hij ook z'n geluk eens beproeven in Keno! De oude goudgraver had klaarblijkelijk geen snars verstand van vliegtuigen, want hij schrok niet eens toen hij de Sprinkhaan voor 't eerst zag. Buck liet de tanks boordevol benzine pompen en rolde de kist toen naar buiten. Mr. Tuttle wrong

zich met bagage in de voorste zitplaats, terwijl Buck in de stuurstoel achter hem kroop. Een mecanicien zwaaide de propeller aan en enige ogenblikken later zweefden ze al boven de stad. De motor liep prachtig en Buck liet de kist in grote cirkels klimmen, tot zij voldoende hoogte hadden om over de Sacramento-heuvels te komen.

Toen ze over de heuvels heen waren en de Sacramento-vallei binnenvlogen, begon de motor warm te lopen en te roken. Ze konden net het vliegveld van Stockton halen en landden met een stilstaande propeller. Toen de Sprinkhaan voldoende afgekoeld was, stegen ze weer op en Buck besloot de kortste route over de Sierra Nevada te nemen. „Alles of niets!” gokte Buck, want er was onderweg nergens meer gelegenheid om een tussenlanding te maken. De

heuvels werden steeds steiler en Buck liet de Sprinkhaan zoveel hij kon klimmen. Toen begon de motor natuurlijk weer warm te lopen en ze waren nog niet over de bergrug heen. Nog eenmaal gaf Buck vol gas en slechts enkele meters boven de boomtoppen uit, scheerde de rokende Sprinkhaan over de bergrug... Met een stank van hete olie en gloeiend metaal in hun neus, gleden ze langs de oostelijke helling naar omlaag.

Mr. Tuttle wees naar een vallei tussen de heuvels in het Zuid-Oosten. „Keno!” schreeuwde hij over zijn schouder. De motor begon wat af te koelen en een ogenblik dacht Buck dat ze 't wel zouden halen, toen er plotseling iets doorbrandde en de Sprinkhaan hevig begon te trillen en te schokken. Buck zette de motor af en keek over de rand van zijn zitplaats. De goudgraver keek vragend om. „Houdt U gereed voor een noodlanding!” schreeuwde

Buck hem toe, terwijl de Sprinkhaan omlaag spiraalde in een klein dal. Er liep een kleine kreek doorheen en overal stonden groepjes bomen. Buck stuurde de Sprinkhaan recht op een bosje jonge struiken aan en zette zich schrap. Hij verwachtte dat de kist over de kop zou slaan in die boompjes, maar hij was er niet op bedacht, dat tussen het groen een rotsformatie verborgen lag!

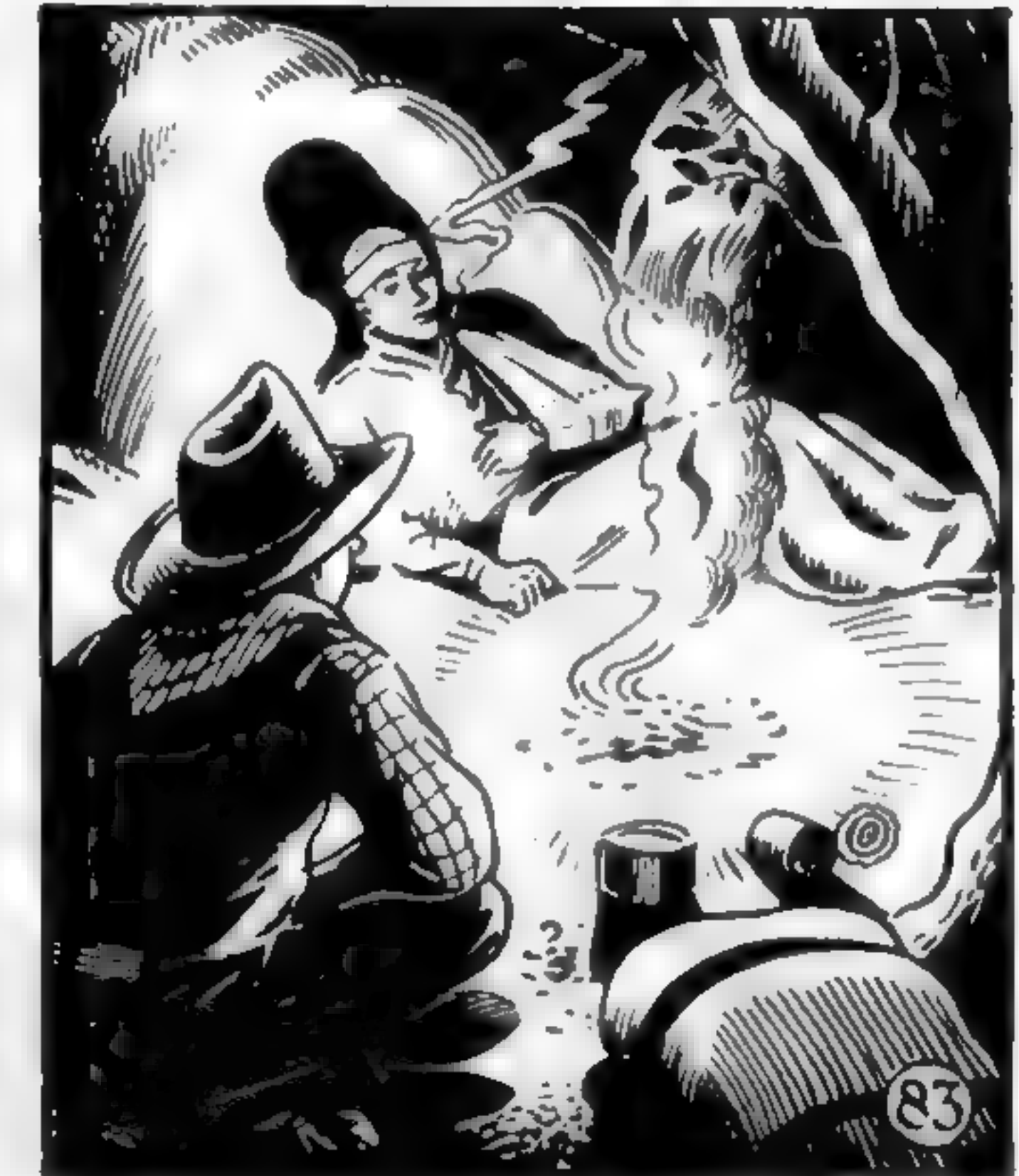

De Sprinkhaan dook met een geweldige klap tegen die rotsen op en kreukelde ineens tot een verwrongen massa!... Toen Buck weer tot bewustzijn kwam, lag hij enkele meters van het wrak af. Ruwe spalken en een verband zaten om z'n linkerarm, één van z'n ogen zat dicht en ook om zijn hoofd zat een doek. Zijn linkerbeen gloeide van de pijn. Wat verder-

op zat Tuttle over een vuurtje gebogen, alsof er niets gebeurd was.

Ze waren nog maar 25 km van Keno af en Buck drong aan dat Mr. Tuttle erheen zou gaan om een claim uit te zetten. In de verte konden ze nu en dan de goudzoekers al zien voorbijtrekken.

Maar de oude Tuttle wilde Buck onder geen beding alleen achterlaten met een gebroken arm en een gekneusd been. Nee, geen smoesjes! Samen uit, samen thuis. Hij had Buck in de narigheid gesleept en hij zou hem er weer uithalen ook! Dat goud kon hem allang niks meer bommen! Vlak vóór zonsondergang

kwam er een ander vliegtuig laag over de boomtoppen en liet een boodschap vallen, die inhield dat er hulp onderweg was naar de twee ongeluksvogels. Tuttle pakte Buck goed in zijn dekens en bleef de hele nacht waken bij het kampvuur.

Tuttle had het ontbijt al klaar, toen Buck ontwaakte. Hij voelde zich een stuk beter met een kop koffie in de stralende morgenzon. Toen kwam de oude baas naast hem zitten en toonde hem een handvol steengruis.

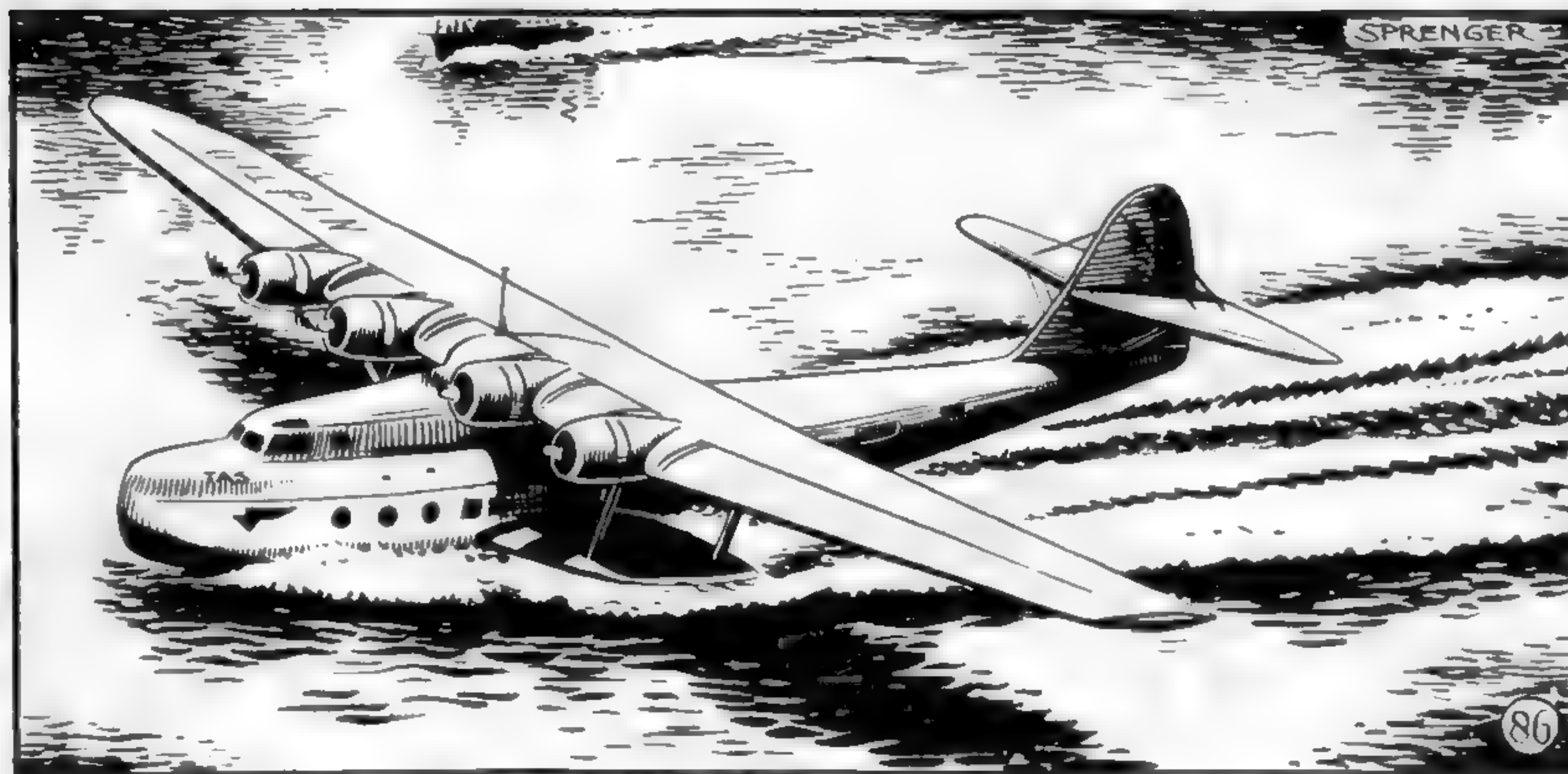
„Jongen, heb je wel eens gouderts gezien?” vroeg hij. Buck zag opeens dat de oude z'n hand trilde. „Hoe komt U daaraan?” „Je zult 't niet geloven, jongen!” lachte Mr. Tuttle zenuwachtig. „Ik ben hier vroeger

wel honderdmaal langs gekomen en heb slechts wat stofgoud kunnen vinden, maar die 'Sprinkhaan' van jou duikt met z'n neus precies in de rijkste goud-ader die ooit in dit land is blootgelegd!” We zijn rijk jongen! Ik durf gewoon niet uit te rekenen hóe rijk we wel zijn! Gisteravond toen jij sliep, zocht ik mijn pijp bij het wrak. Ik streek een lucifer aan en scharrelde wat rond in de ravage, tot ik opeens deze stukjes rots in m'n hand hield! Het was goud! Goud!!”

Ik heb onze claims al uitgezet!" jubelde de oude Tuttle. „Binnen drie dagen zijn hier twintigduizend goudzoekers om hun claim te zetten en wij zullen de onze niet eens hoeven te bewerken! We kunnen ze over 24 uur verkopen voor een vermogen per stuk! Jongen, Buck, zei ik je niet dat er goud in deze heuvels zat? Ik heb 't altijd wel gezegd!" En de oude woestijnman maakte een potsierlijke rondedans op zijn

kromme, korte beentjes. „En nou krijg jij je nieuwe 'machine' óók, zoon!" lachte hij. Inderdaad, Buck kreeg z'n nieuwe 'Sprinkhaan' en nog een heleboel meer óók, want met het fortuin dat de twee vrienden uit de grond haalden, hebben ze een bloeiende luchtvaartmaatschappij opgericht en tot op de dag van heden vliegen hun toestellen in alle richtingen over het Amerikaanse continent!

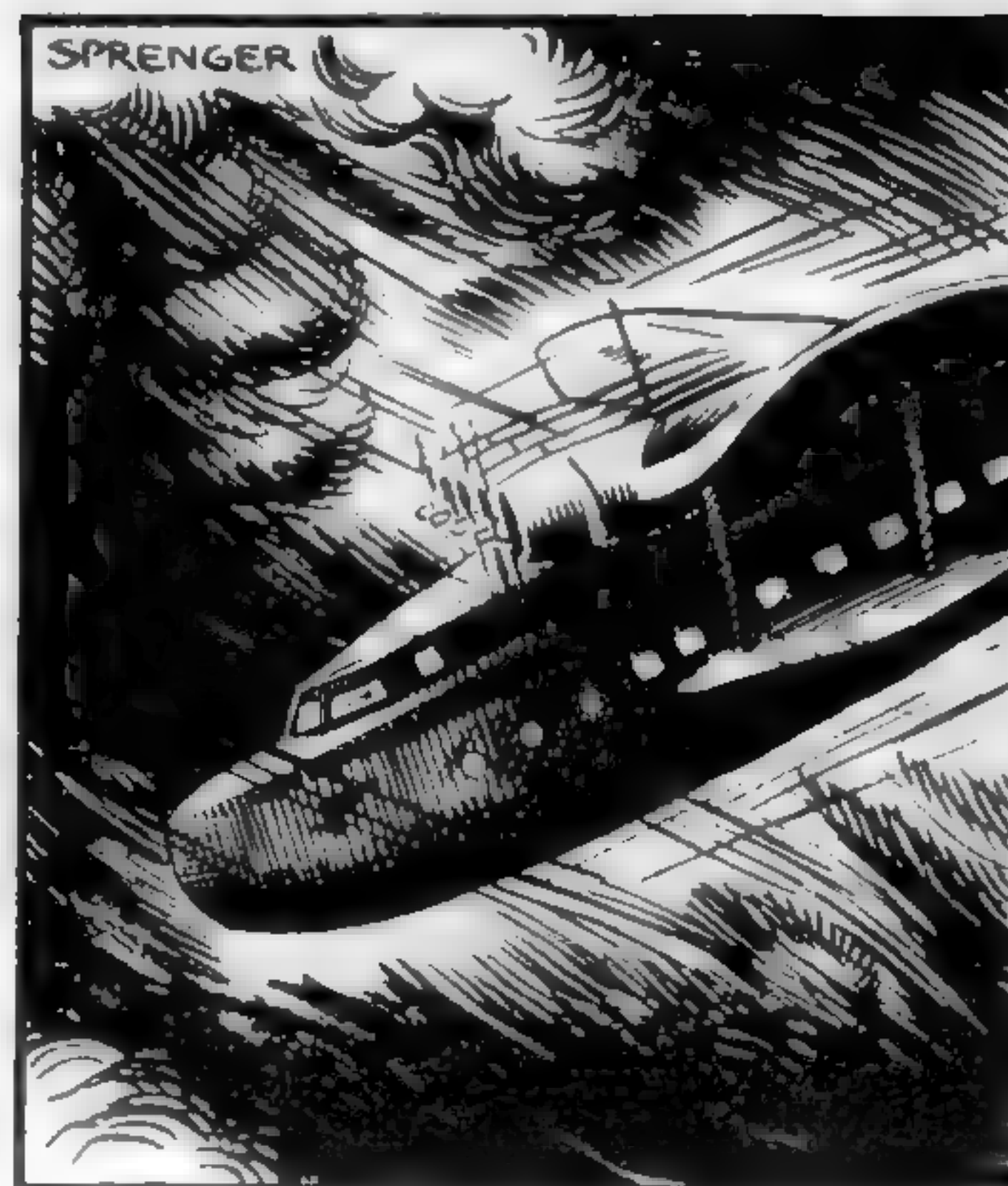
Ikzelf heb' ook nog een paar jaar voor Buck gevlogen en heel wat avontuurtjes meegemaakt," gaat Arend voort. „Ik herinner mij hoe ik als tweede piloot met hem de eerste trans-Atlantische vlucht in een viermotorige Clipper maakte, waarmee hij één van zijn nieuwe lijnen wilde openen. Wij waren in minder dan 20 uren van New York naar Southampton gevlo-

gen en alles was puik in orde voor de terugreis, behoudens het weerbericht, dat storm meldde boven 't midden van de oceaan. Buck liet zich echter door niets van de wijs brengen. Onder gejuich van de menigte op de kaden verhief onze 'Excalibur' zich gracieus uit de witte schuimbaan, die hij over het water getrokken had. Stipt op tijd!

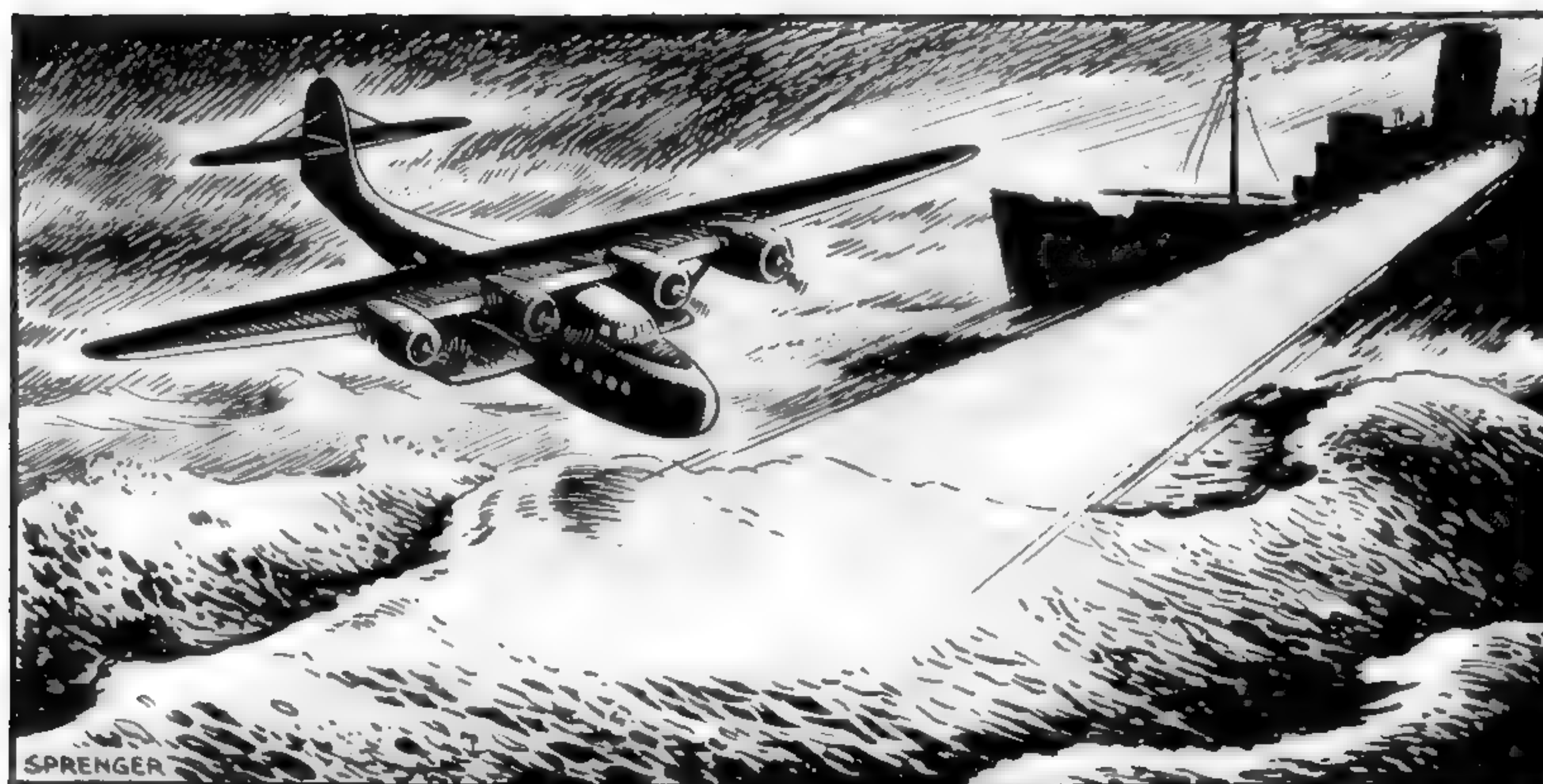
Nog geen uur na het vertrek uit Southampton raakten we al in slecht weer en het werd constant erger. De grote kist maakte onverwachte duiken. En toen begon de narigheid! Eén der passagiers, zo'n akelig rijke filmkoning uit Hollywood kreeg het te kwaad met zijn ingewanden door al dat 'gedans' van de 'Excalibur'. Toen ik echter op dringend verzoek van zijn secretaresse eens naar hem kwam kijken, bemerkte ik dat het geen gewoon geval van 'luchtziekte'

was. Die man had een acute blindedarm-ontsteking! Hij zag bijkans groen van ellende en ging vreselijk tekeer. Ik overlegde met Buck. Wij vlogen toen al bijna 5 uren, dus aan terugkeren viel niet meer te denken, maar we waren juist de oceaan-stomer 'Hollandia' gepasseerd, die onderweg was naar New York en daar was zeker een dokter aan boord! Dus wij riepen via de radio de Hollandia op...

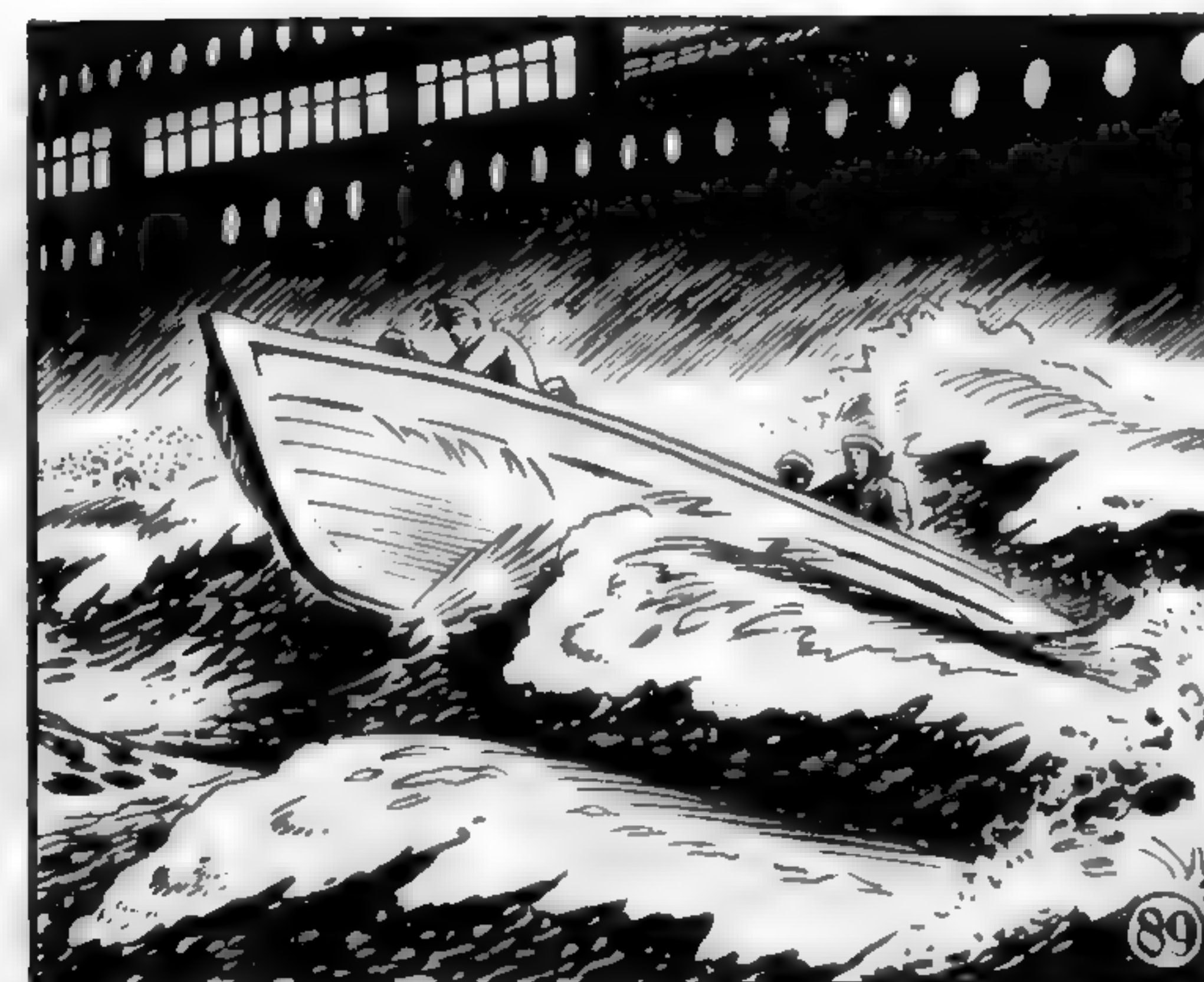

Na uitvoerige inlichtingen adviseerde de scheepsdokter: Onmiddellijk opereren! Of het mogelijk was de passagier over te brengen op het schip?! Asjeblijft! Heel droog! Even een vrachtje overladen in zo'n storm! Enfin, Buck prikte de neus van de Excalibur omlaag en we zakten snel door de wolken. Op 3000 voet ranselde de storm ons meedogenloos, op 2000 voet was het nog erger. We worstelden ons omlaag tot onder 1000 voet en plotseling waren de wolken bóven

ons. Ik schakelde de landingslichten in en in het schijnsel van dat licht stormden hoge golven op ons toe. Een paar honderd meter voor ons uit ploegde een enorme oceaanstomer door de woedende, witgekopte zee. We vlogen zó laag over het schip heen, dat we de passagiers op de verlichte, met glas afgeschutte dekken konden zien bewegen. Aan de moderne vorm zagen wij dat het de Hollandia was.

De zoeklichten van de Hollandia volgden ons, terwijl Buck de vliegboot liet dalen naar een dal tussen twee grote golven. Buck tuurde naar de op ons toestormende muur van water. Hij gaf met een ruk vol gas, éénmaal slechts; het toestel raakte het water en gleed langs de achterkant van de golf naar beneden.

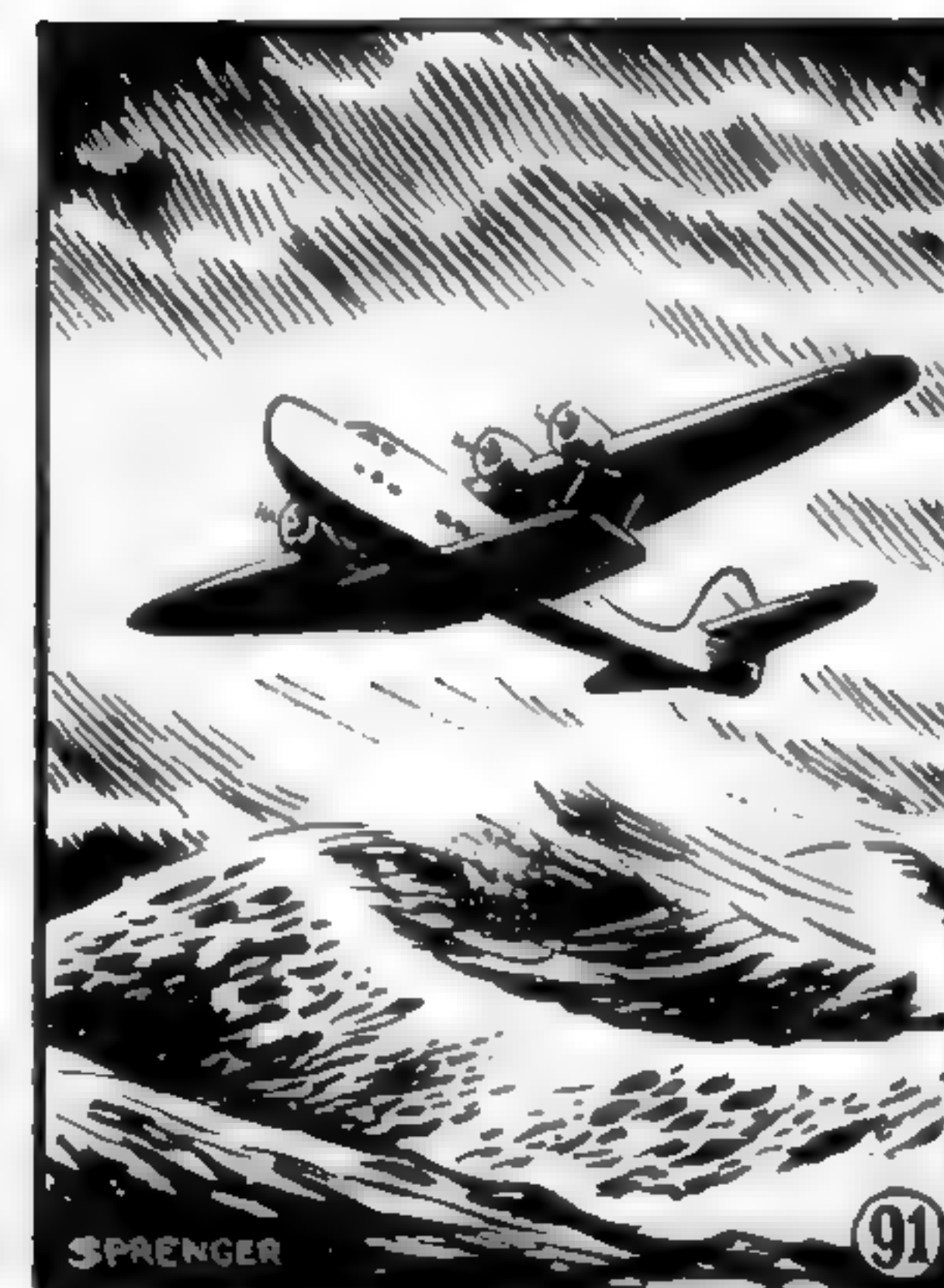

Het was een volmaakte landing! Even later kwam een motorsloep van de Hollandia op ons toe. De Excalibur bewoog zich juist met genoeg snelheid voort om koers te kunnen houden. Hij rolde en stampte zwaar. Buck manoeuvreerde het toestel telkens met de neus in de golven, terwijl ik naar achteren ging om te helpen.

De motorsloep zeulde van een golf af en kwam langsij. Ik kon de natte, strakke gezichten van de bemanning zien in het licht van onze cabine. De deining begon heviger te worden, de golven hoger. Voorzichtig kwam de sloep dichterbij. Het scheen een eeuw te duren! Toen de patient de zee zag, begon hij

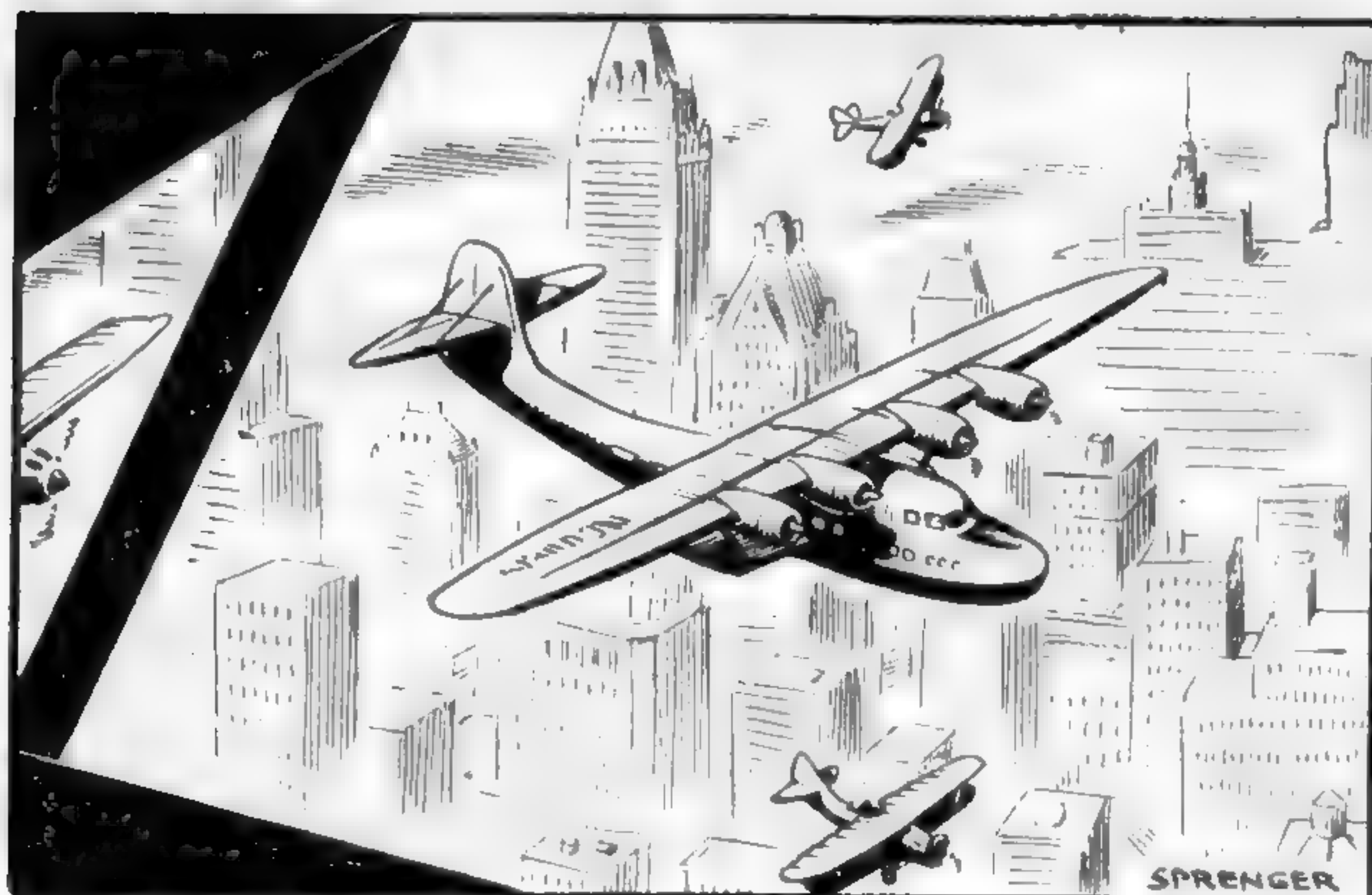
terug te krabbelen en we moesten hem op 't laatste nippertje nog bijna in de sloep gooien! Maar het was gelukkig gebeurd en de arme sloeber zou nu gauw van z'n blindedarm af zijn. De sloep voer snel terug naar de Hollandia, die als een onwezenlijke droom van licht in de gierende wind lag te wachten.

Juist toen ik de cockpit weer in kwam, liep er een golf bijna verticaal op ons toe. „Pas op, Buck! Starten!” riep ik. „Die gaat breken!”

Buck greep naar het hoogtegas en draaide het wijd open. De Excalibur stoof vooruit, ploegde omhoog naar die torenende golf die zich reeds boven ons verhief. Ik voelde de kist scherp omhoog schieten en dan met een bons neerkomen. De machine sidderde, scheen even te stoppen, omlaag te gaan. Water spatte over ons heen... we kwamen er doorheen in de lucht

boven de golf, juist toen deze op ons wilde uiteenslaan. Met een woedende klap, alsof hij razend was dat die prooi hem ontging, spatte hij uiteen in fonteinen van schuim. Buck tuurde naar de instrumenten en luisterde bezorgd naar de motoren. Het water droop nog van de vleugels, maar we waren er doorheen. De Excalibur was weer in de lucht... in zijn eigen element! Buck was doodop, maar hij lachte tevreden: „Neem over, Arend. Ik ga een bakje sterke koffie halen!”

Nou, de tocht verliep verder zonder stoornissen en de volgende morgen vlogen we in een heldere, zonnige hemel boven Manhattan. We maakten nog een paar extra rondjes voor de vliegtuigen met persfoto's. Al met al was die nachtelijke landing op de oceaan een pracht reclame voor de nieuwe luchtlijn. De ochtendbladen stonden er vol van. „Tja!” zucht Arend een tikje weemoedig. „In die tijd was een

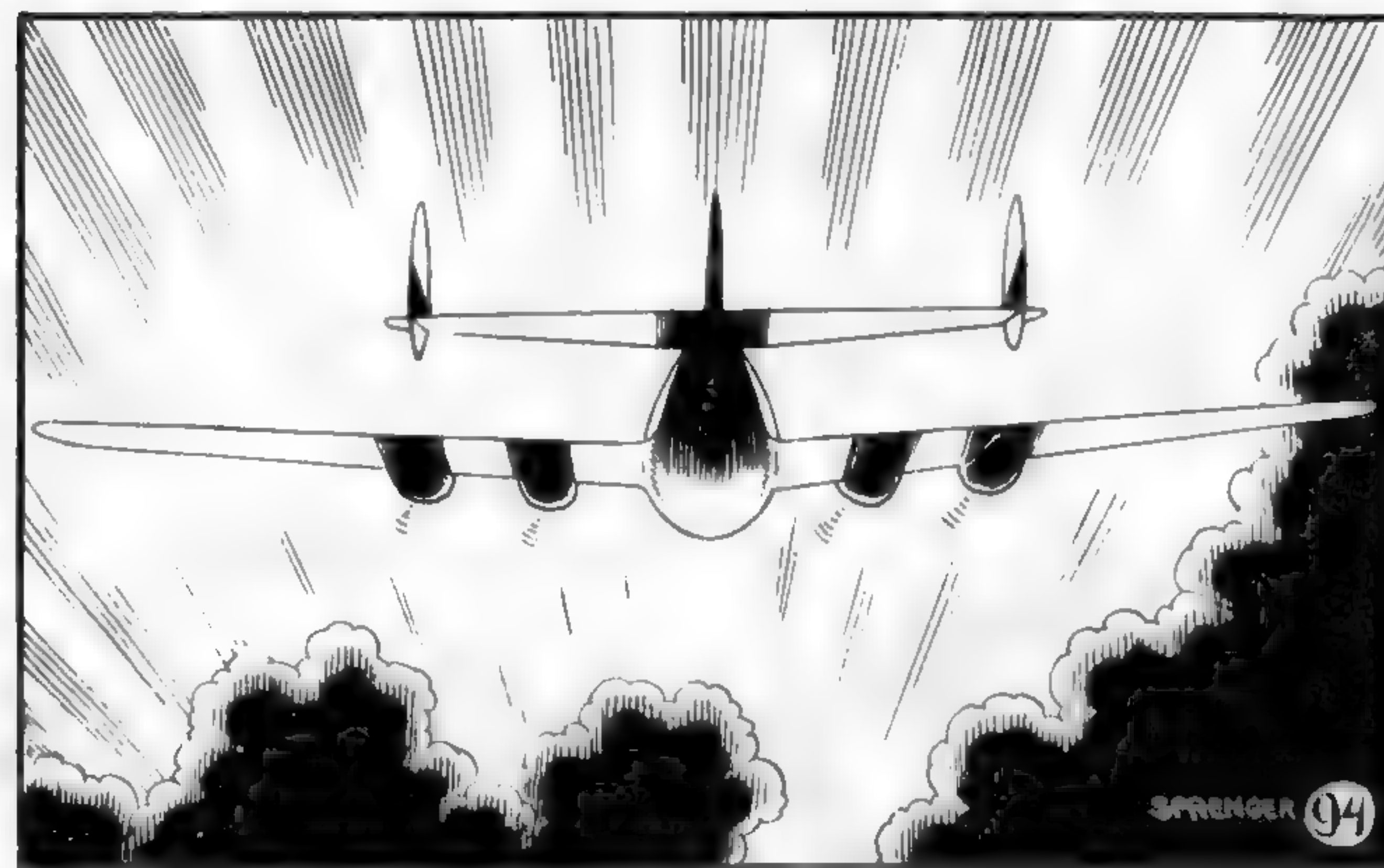
oceanvlucht nog iets bijzonders. Tegenwoordig vliegen er wekelijks tientallen machines over de grote plas. De aarde krimpt, afstanden bestaan niet meer. Maar wat zit ik te kletsen! Wordt 't geen tijd dat we onze kooien opzoeken? Morgen is het weer vroeg dag voor ons!”

Enige tijd later ligt het hele vliegveld Feluja in diepe rust. Alleen de schildwachten zijn op hun post.

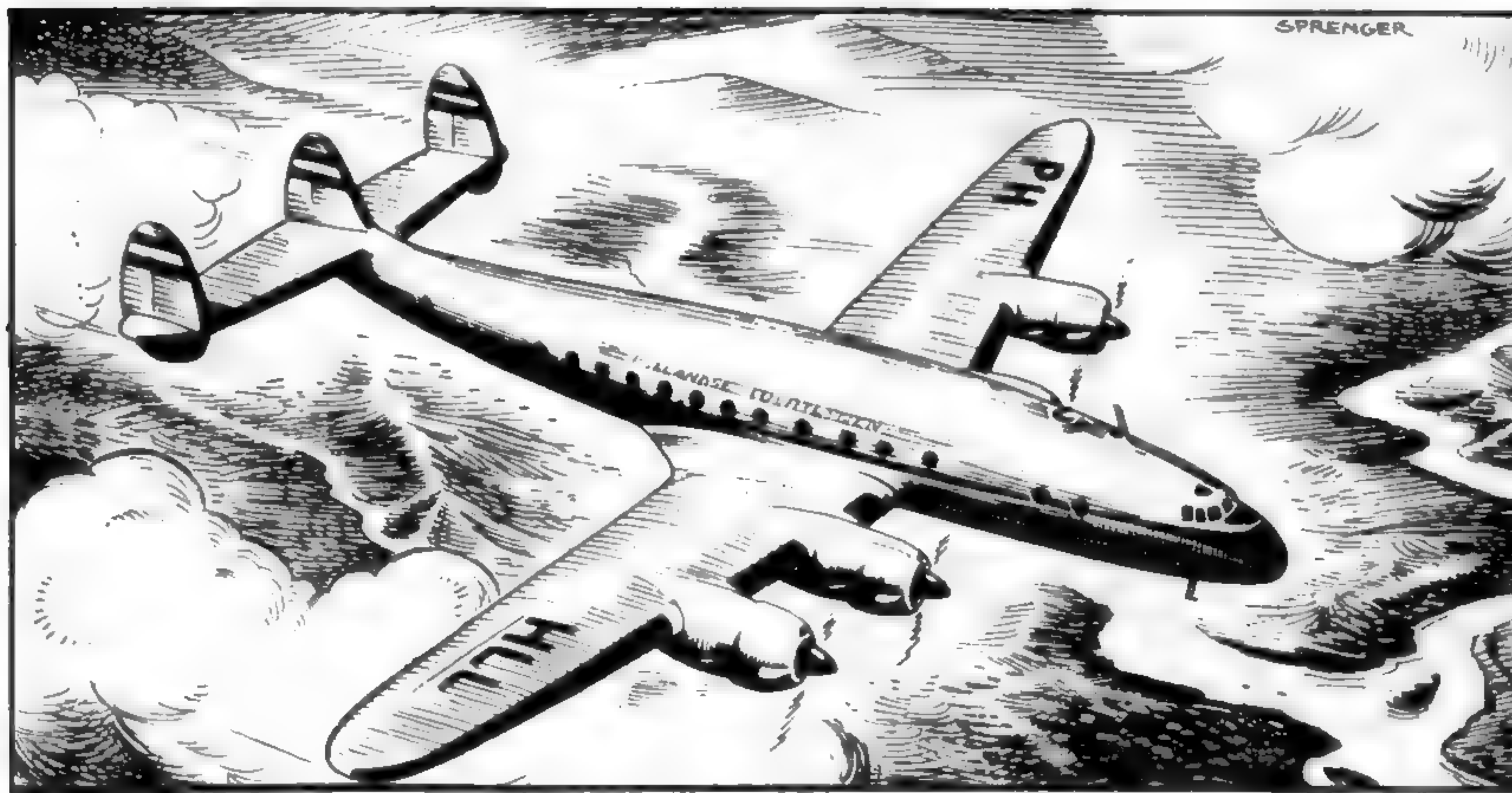

Reeds vroeg de volgende morgen zijn de leden van de bemanning bij de pinken. De Constellation is weer geheel gerepareerd en staat als een grote, glanzende vogel in de eerste zonnestralen buiten de hangar te wachten. De motoren pruttelen zachtjes. Het wordt een hartelijk afscheid van de commandant en zijn mannen, maar zij laten Arend niet vertrekken, voordat hij beloofd heeft Feluja te zullen aandoen op de retourvlucht naar Amsterdam. Arend belooft het.

Weinig kon hij vermoeden, dat het welhaast een jaar zal duren al eer hij zijn belofte kan inlossen. Geweldige avonturen wachten Piloot Storm. Arend geeft het vertreksein en de motoren heffen hun eindeloos lied van kracht en snelheid weer aan. Snel zinken startbaan en grasmat onder hen weg. De kleine speelgoedmensjes worden onvindbaar op het veld en weldra vliegen zij boven de versteende oceaan van Babylonië; de steven naar het oosten met Batavia als einddoel.

Ja, Arend Storm zal nog vele avonturen beleven. Wij wensen hem een behouden vaart en Happy Landings! Met dreunende motoren stijgt de Connie boven de wolken uit, het zonlicht tegemoet.

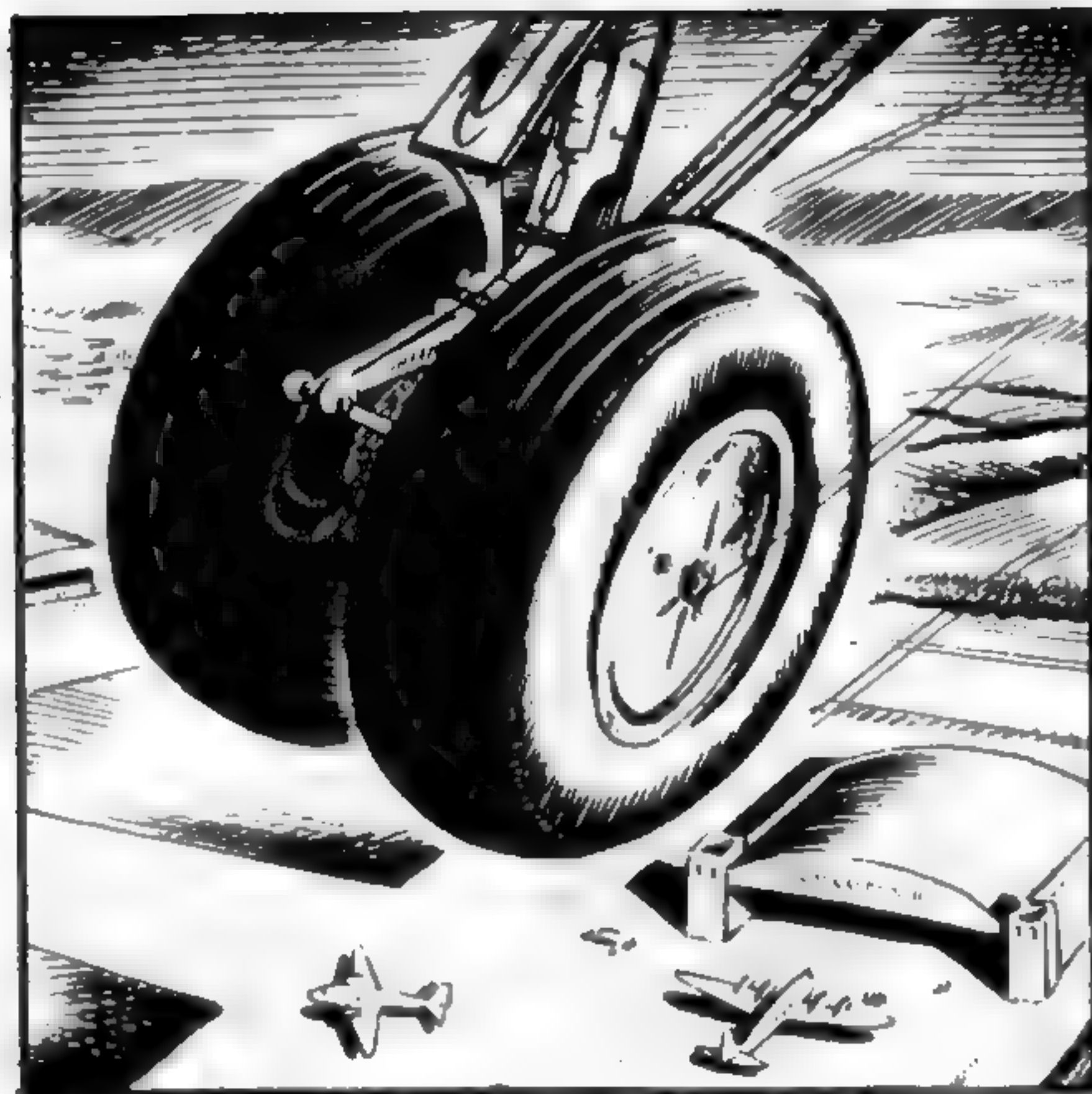
Na het hachelijke avontuur met de uiterst lastige mijnheer Seraglio en het gedwongen oponthoud in Feluja, vervolgt de Constellation zijn tocht. Daar er boven Karachi een hevige zandstorm woedde, hebben zij in Jodhpur hun tussenlanding gemaakt. Laat in de middag zullen ze Calcutta bereiken.

Arend is wat ongeduldig; ze hebben ook al zoveel tegenslag ondervonden op deze vlucht, dat hij ernaar verleant zijn machine in Batavia aan de grond te zetten. De Raimahal-heuvels glijden onder hen weg en zij vliegen de provincie Bihar binnen.

Hier is het, dat Van Beek, de telegrafist, opeens een zeer zwak S.O.S.-bericht opvangt van een vliegtuig, dat een noodlanding heeft moeten maken, ergens in de Oostelijke Himalaya's.
„In Calcutta zullen we er wel meer van horen. We

hebben nu toch geen benzine genoeg om iets te kunnen uitrichten,” zegt Arend.
De dag spoedt reeds ten einde, als zij over de prachtige marmeren Victoria Memorial Hall koersen.
– „Wielen uit!” –

Langzaam zakt de zware machine naar het vliegveld, waar de hitte hen tegemoet golft, zodra zij uitstappen. Calcutta heeft een ongezond klimaat... Arend brengt meteen rapport uit over het opgevangen S.O.S.-bericht.

„Ja, we hoorden het al eerder,” zegt de havenmeester.
„Maar onze vliegtuigen kunnen het aangegeven gebied niet bereiken... Te kleine actie-radius. Het zijn twee Amerikaanse geografen; ze hebben zeker motorpech

gekregen of zijn in een sneeuwstorm geraakt.”

Als Arend de namen van de vermisten hoort, staat zijn besluit onmiddellijk vast. Bill Morris en George Young, twee oud-collega's uit de Pacific-oorlog! Pracht kerels en prima vliegers!... Piloot Storm vraagt alle inlichtingen, die de havenmeester hem geven kan.

Reeds vroeg de volgende morgen verheft de Connie zich van de startbaan en zet koers naar het noorden. Zij hebben alles wat voor zo'n reddingsvlucht noodzakelijk is aan boord: parachutes, voedsel, hulpkachels, ski's, kleding, dekens, enz. De arme kerels zullen het waarschijnlijk niet best hebben in dat barre bergland.

Bengalen met zijn talloze rivieren ligt achter hen en reeds vliegen zij boven de eerste uitlopers van het gebergte. Arend volgt nauwkeurig de route, die de

twee Amerikanen moeten hebben gevlogen. Sedert de vorige dag zijn er geen tekens meer opgevangen; vermoedelijk is hun accu leeg.

Steeds hoger klimt de stalen vogel en steeds grilliger wordt het panorama. Het Dak van de Wereld, woest en verlaten! Ergens daar beneden wachten twee nietige, eenzame mensjes in angstige spanning. Is hun noodsein gehoord? Urenlang kruist het toestel over de besneeuwde bergtoppen, tot benzinegebrek hen dwingt terug te keren...

Maar zo gauw geeft Arend het niet op! De volgende dag cirkelt de Connie opnieuw boven de witte woestenij. Het weer, dat driekwart van het jaar van streek is op deze hoogte, houdt zich uitstekend. Zoekend glijden hun blikken over de glinsterende verlatenheid. Geen levend wezen... Maar opeens uit Arend een wilde kreet: „Daar zijn ze! Daar zijn ze, hoor!” En jawel, daar staan ze, twee

kleine donkere stippen, naast het bijna geheel door sneeuw bedolven wrak van hun vliegtuig. Als gekken staan zij met hun armen te zwaaien... nu is het ergste leed geleden... ze zijn gevonden! Arend, de stoere man van de daad, is warempel een beetje aangedaan en zijn stem slaat over als hij naar achteren roept: „Gooi open dat luik, jongens! Wij gaan eens even voor Sinterklaas spelen!”

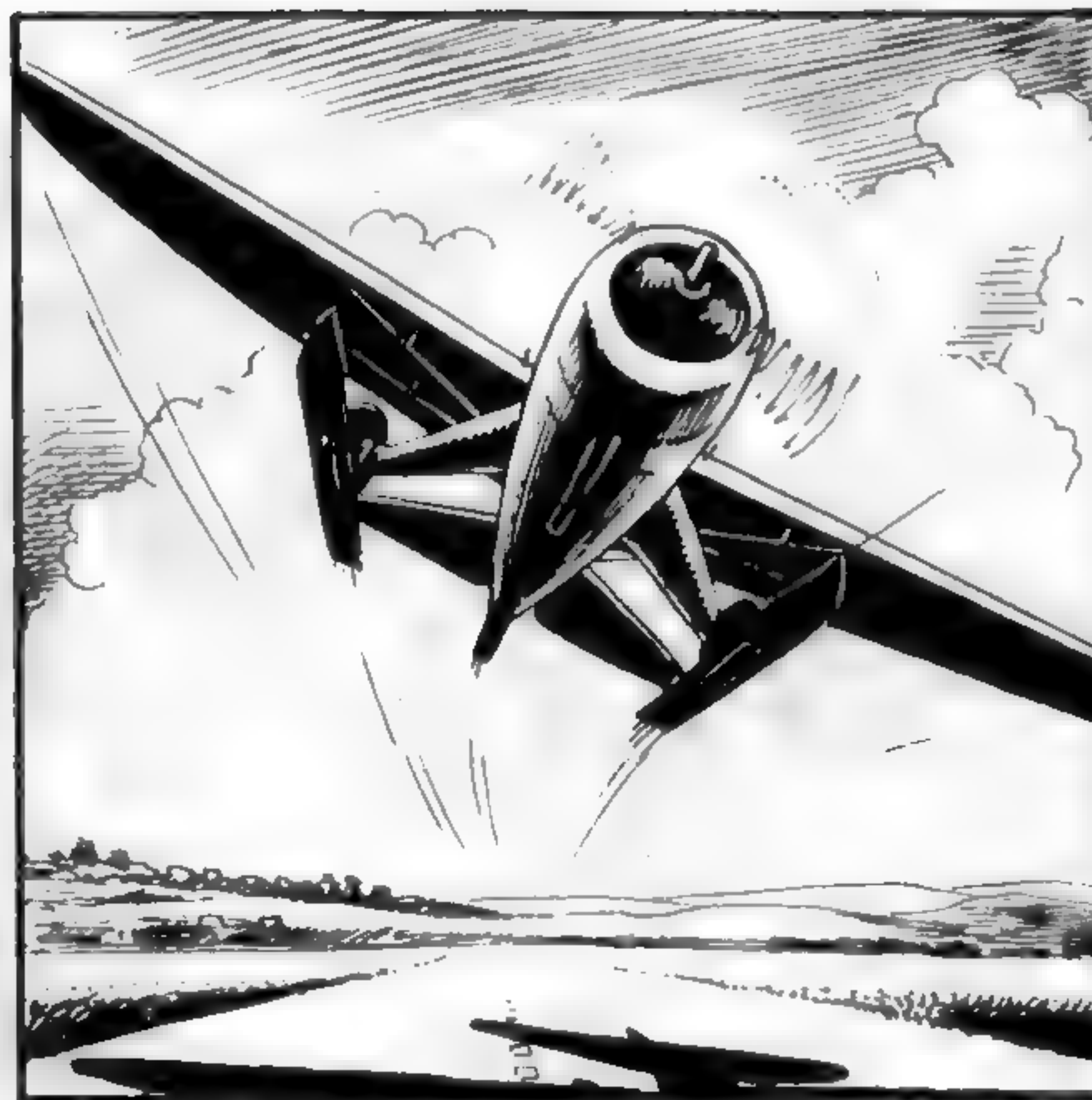
Met flaps en wielen uit, om zoveel mogelijk snelheid te minderen, glijdt de machine sierlijk op het plateau toe, waar het wrak ligt. Het is een gevaarlijke manoeuvre, die het uiterste van piloot en bemanning vergt. Maar op het juiste moment rollen de voorraden uit het luik en openen zich de parachutes. Langzaam zweven de bussen omlaag en ploffen zachtjes neer in de sneeuw. De twee Amerikanen hollen er

enthousiast naar toe en zij zijn niet weinig verheugd, als zij op één der pakketten een boodschap van hun oude vriend Arend Storm vinden: „Beste jongens! Ik kom zo gauw mogelijk terug om jullie op te halen. Zorg dat je intussen niet bevriest! Hou je taai! Arend.” Ontroerd wuift het tweetal de Constellation na, die na nog eenmaal een cirkel te hebben beschreven, weg vliegt naar het zuiden.

Op de terugtocht naar Calcutta zegt Arend tegen zijn 'tweede': „Weet je wat ik doe, Harry? Ik ga proberen of ik die twee snaken in een ski-plane van dat plateau af kan halen. Vlieg jij intussen maar vast door naar Batavia en haal mij hier weer af op de thuisreis.” Harry schudt bedenkelijk het hoofd. Het lijkt hem maar een hachelijk karwei daar tussen die verrader-

lijke bergtoppen. Maar ja, Arend is de baas. De volgende morgen neemt Arend hartelijk afscheid van zijn 'crew' en als hij de snel kleiner-wordende machine nawuift, heeft hij het onbehaaglijke voor-gevoel, dat 't wel eens lang kan duren, voor hij zijn Connie terugziet...

Als de Connie uit het gezicht verdwenen is, schudt Arend alle boze voorgevoelens van zich af en begeeft zich voor een laatste grondige inspectie naar de hangar, waar het gereedgemaakte ski-vliegtuig staat. Het zal de eerste keer van zijn leven zijn, dat hij op ski's in de sneeuw landt. Weldra stijgt hij op voor de eerste etappe naar Darji-

ling, de bergstad in het uiterste noorden van de provincie Bihar en deze zal zijn operatie-basis zijn in de komende dagen.

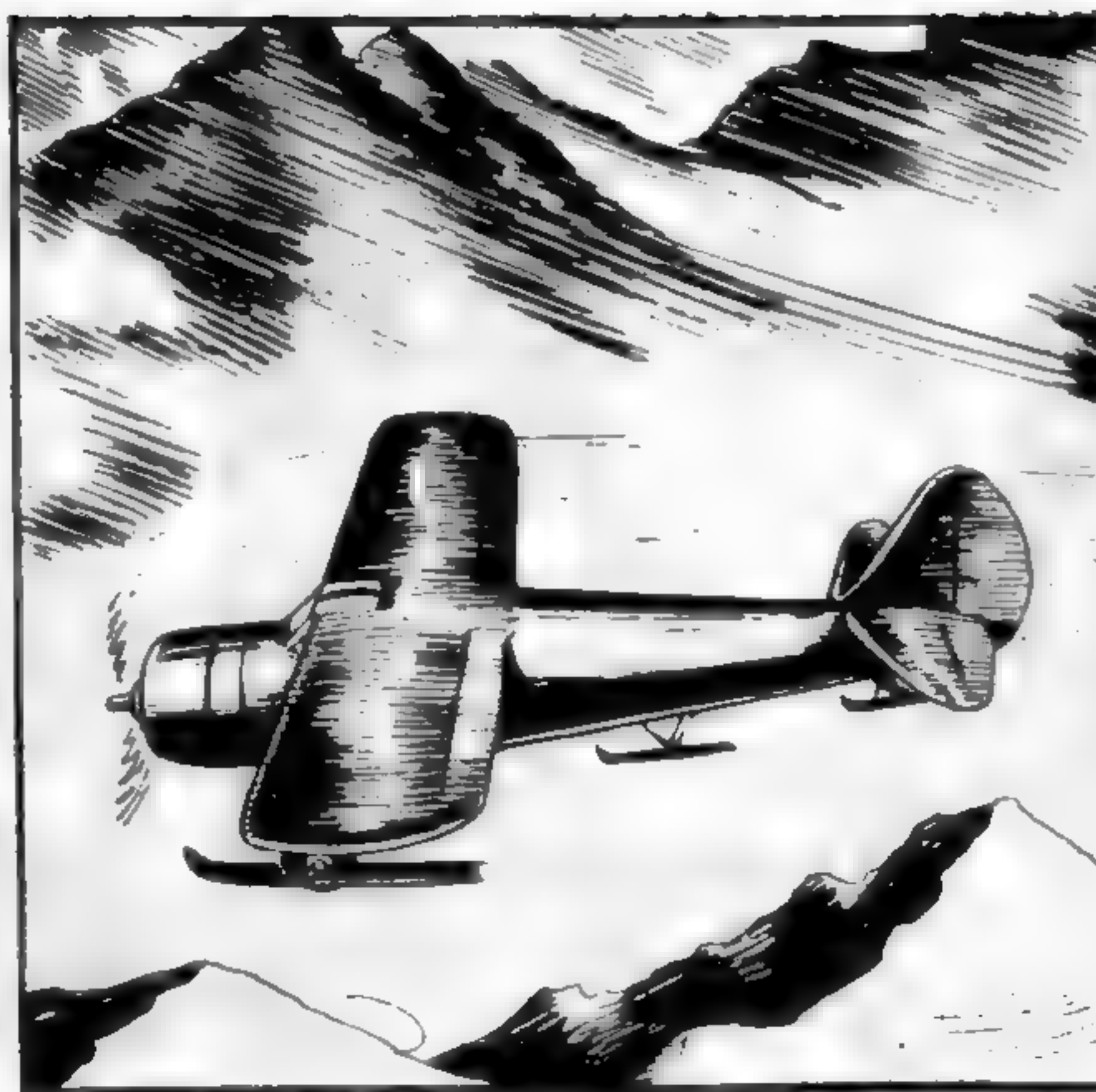
Nog diezelfde middag vliegt hij boven de eerste bergtoppen. Het is wel vreemd voor hem, om na al die drukte der vorige dagen, weer helemaal alleen in de cockpit te zitten.

De kleine machine houdt zich uitstekend, doch het weer niet! Mistbanken, afgewisseld met hevige tegenwind, die zelfs aanwakkert tot een sneeuwstorm, stellen hem voor steeds grotere moeilijkheden. „Zonder m'n radar zat ik allang tegen één of andere bergwand aangekleefd,” denkt Arend grimmig. Het is hem onmogelijk de goede koers te houden en hij

besluit, noodgedwongen, de reddingspoging uit te stellen.

Terug in Darjiling, ijsbeert hij rusteloos door zijn kamer of tuurt mistroostig naar de grauwe miezerigheid daarbuiten. Het weer is nu volkomen van streek en die arme jongens zullen het wel bar ongezellig hebben daar op hun plateautje.

Dagenlang houdt het slechte weer aan en is Piloot Storm gedwongen te wachten. Hij wordt er haast wanhopig van. Zodra de barometer ook maar een tikje naar 'helder weer' doorslaat, is Arend er vandoor. De twee ongeluksvogels konden er wel eens slecht aan toe zijn.

Na een moeilijke tocht door verraderlijke valwinden

en over dreigende rotsformaties, cirkelt hij eindelijk boven de plaats waar het wrak ligt. Er komt echter niemand te voorschijn... Zou hij te laat zijn?

Vervuld van sombere gedachten komt hij omlaag voor de landing. Het wordt een hachelijk karwei en het plateau is toch veel kleiner dan hij zich meende te herinneren!...

An de rand van een diepe kloof komt het toestel tot stilstand... Arend denkt echter niet aan eigen gevaar, als hij ziet, hoe het wrak in die enkele dagen bijna volkomen bedolven is onder de sneeuw-massa's en met angst in het hart baant hij zich een weg naar de cabinedeur...

Binnen vindt hij slechts wanorde en een briefje aan hem gericht. „Beste Arend. Kunnen 't hier niet langer uithouden. Als je wilt, volg ons dan langs de gletsjer.

Bill en George.”

Ietwat beduusd, maar toch ook opgelucht, loopt Arend weer naar buiten. Nu hier weg zien te komen!

Met geregelde tussenpozen jagen zware windstoten over het plateau en geholpen door één van die vlagen gelukt het hem de kist los te krijgen, vóór hij de afgrond induikt om meer snelheid te ontwikkelen. Dan klimt hij weer langzaam omhoog.

Het is eenvoudig genoeg de gletsjer te volgen, die zich als een breed lint door het bergland slingert en waarlangs de twee Amerikanen een weg naar de bewoonde wereld zochten. Maar als Piloot Storm de sneuwgrens gepasseerd is, daar waar het ijswater uit talloze snelstromende beekjes samenvloeit tot het

begin van een machtige rivier, heeft hij nog steeds geen spoor van het tweetal kunnen ontdekken.

Juist als hij besluit nog eens terug te keren, rijst uit een grillige bergpas vóór hem een vlucht baardgieren op, blijkbaar opgeschrikt door het motorgeronk. De vogels fladderen wild dooreen...

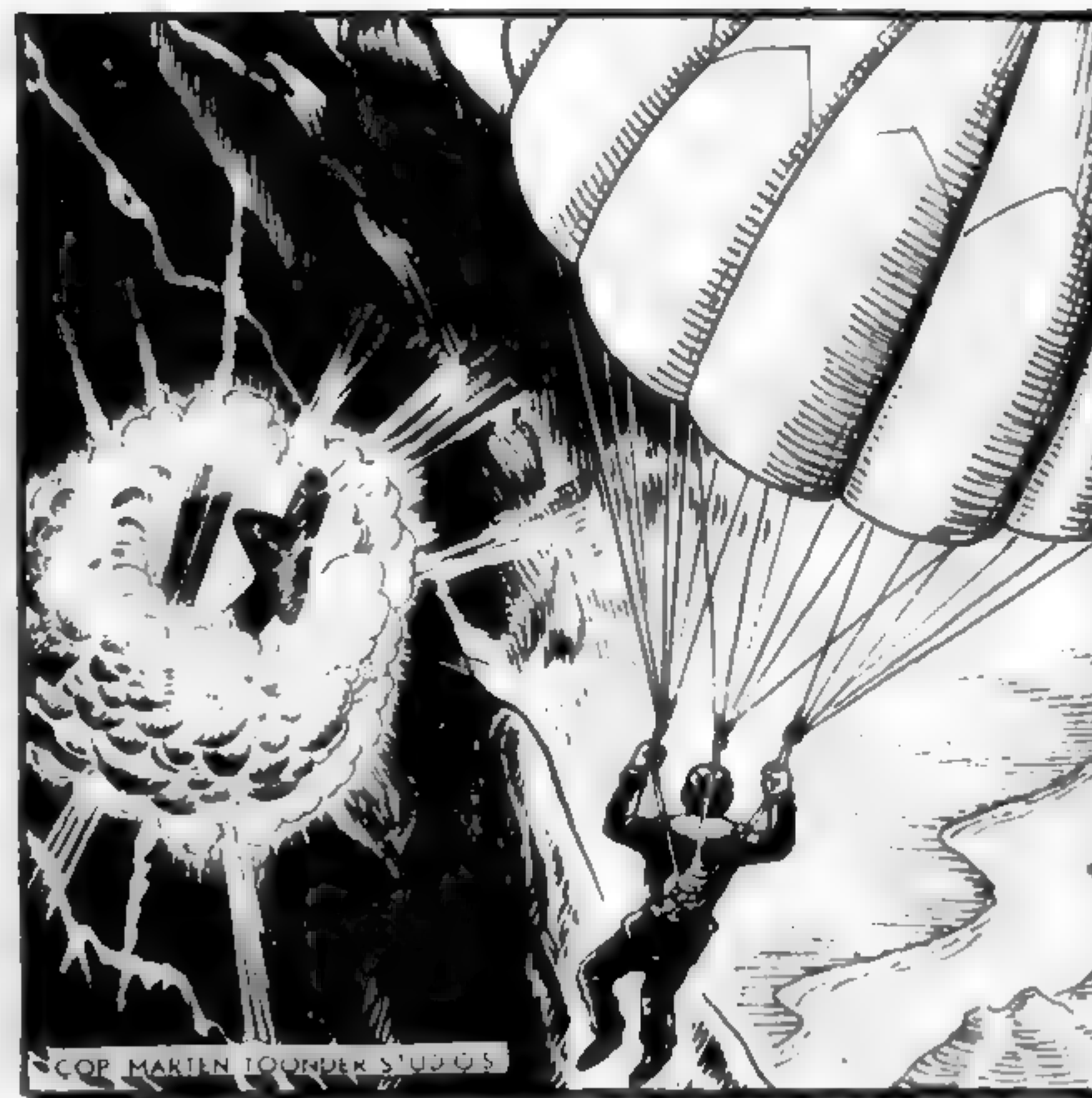
Piloot Storm bevindt zich opeens midden in een vlucht opgeschrikte baardgieren. Het zijn geweldige vogels en ze lijken niet van zins een-twee-drie ruimte te maken voor die lawaaierige indringer. Storm heeft al zijn jachtvliegers-ervaring nodig om de woedende dieren te ontwijken.

Maar juist als hij het toestel in een bocht trekt, gebeurt

dat wat hij al vreesde! Eén der grote vogels vliegt pardoes in de propeller!

Een hevige schok... een wolk van veren belemmert hem het uitzicht. Het vliegtuig gehoorzaamt niet meer aan het stuur... duikt dan recht omlaag.

Storm stort zich naar de uitgang!...

Hij weet, dat alleen de parachute hem nog redden kan! Vertwijfeld worstelt hij zich uit de nauwe cabine naar buiten... en enige seconden later valt hij vrij en rukt aan de ring onder zijn oksel... Met knallende motor giert het toestel langs hem weg en bijna op hetzelfde ogenblik, dat zijn valscherp zich opent, slaat de kist beneden hem met een daverende slag te pletter

tegen de bergwand.

Langzaam zweeft hij naar omlaag. Maar nu beginnen de opgewonden baardgieren om hem heen te cirkelen en doen woedende uitvallen naar de indringer. Deze wringt zijn revolver los om zich de krijgende vogels van het lijf te houden...

Storm kan echter niet voorkomen, dat één der aasvogels zich met uitgespreide klauwen op zijn parachute stort! Nu kan hij onmogelijk schieten... Het woedende dier raakt met zijn scherpe klauwen verward in de dunne zijde... Opeens scheurt de stof en storten man en vogel tesamen omlaag! Gelukkig scheiden nu nog slechts enkele meters Storm

van de grond, maar hij komt nogal onzacht neer op de rotsbodem van het dal. Een hevige pijn schiet in zijn rechterschoot... maar hij heeft alle aandacht nodig voor de baardgier, die het blijkbaar op zijn ogen gemunt heeft. Storms vuurwapen legt ook deze krijgende roofridder het zwijgen op.

Moeizaam sleept Storm zich naar de oever van de rivier, waar hij enkele repen parachute-stof onderdompelt in het ijskoude water voor zijn pijnlijke enkel.

Na enige tijd gerust te hebben, gaat hij hinkend op zoek naar zijn vliegtuig. Het is echter een jammerlijke puinhoop. De kist is volkomen uitgebrand en er valt maar weinig te redden.

De dag spoedt ten einde en Storm brengt de kille nacht huiverend door, zonder voldoende kleding of beschutting; zijn been steekt . . .

De volgende morgen maakt onze piloot een soort rugzak en verzamelt het weinige uit het vliegtuigwrak, waarna hij de moeilijke afdaling begint, op zoek naar de bewoonde wereld.

De korte rust heeft Storms voet goed gedaan en hij ondervindt er nog maar weinig hinder van. Als de zon gelijk een grote oranje bal boven de besneeuwde bergtoppen rijst, is 't alsof er nieuwe energie in zijn verkleumde botten vloeit en de wereld er niet meer zo somber en verlaten uitziet.

Reeds passeert hij de eerste plantengroei bij zijn

afdaling langs de zich nu woest omlaag stortende stroom en als hij een tweede bergpas beklommen heeft, ontrolt zich aan zijn oog een geweldig panorama. Diep onder de indruk van de woeste schoonheid van het landschap staat hij lange tijd stil, alvorens hij tussen de dichte naaldbomen afdaalt in de vallei.

Urenlang trekt Piloot Storm door het barre hoogland, slechts nu en dan halt houdend om zijn gezwollen voet wat rust te gunnen. Steeds de rivier volgend, stoot hij eindelijk op de eerste tekenen van menselijk leven: een eeuwenoude en verweerde 'tiau-lu', of verdedigingstoren staat dreigend op zijn weg. Weldra ziet Storm voor zich uit een klein Tibetaans

dorp tegen een berghelling liggen. Op de schrale akkers langs de rivier zijn enige mannen met 'yaks' aan het werk. Het blijken vriendelijke mensen te zijn, want als onze piloot, bij wijze van groet, beleefd de tong uitsteekt, is één hunner onmiddellijk bereid hem te helpen.

Eindelijk is Piloot Storm dan weer in de bewoonde wereld aangeland, maar de vriendelijke Tibetaanse boer verstaat niets van hetgeen hij hem vraagt. Deze knikt en grinnikt maar wat en wijst naar een poortje aan de ingang van het dorp. Storm wordt van alle kanten nagestaard als hij de groezelige marktplaats oversteekt en recht op het grootste

huis afstevent. Het geroezemoes van stemmen is opeens verstomd.

Hij wordt onmiddellijk bij de gezellig-dikke hoofdman van het dorp toegelaten, die hem na de gebruikelijke plichtplegingen in een mengelmoes van gebroken Engels en Hindoestani te woord staat.

De hoofdman, die tevens 'Lama' (priester) is, be-
toont zich 'n uitstekend gastheer. „Met een holle
maag is het slecht praten,” grinnikt hij. En daarom
moet Storm allereerst een enorme hoeveelheid voedsel
verstouwen, alvorens hij onder het 'genot' van een
kom boter-thee de indrukwekkende kollektie uurwer-
ken en andere tierelantijnen van de Lama bekijken
mag. Er is zelfs een prima verrekijker bij, die Storms

bijzondere belangstelling opwekt. Grijnzend vertelt de
Lama dat er twee vermoeide westerlingen voorbij-
gekomen zijn, die deze 'wonderbril' wilden ruilen voor
twee muildieren.

Onze piloot legt uit, dat het de twee mannen zijn die hij
zoekt en de goedmoedige hoofdman zal ook Storm een
rijdier verschaffen in ruil voor zijn horloge.

Gelukkig heeft Piloot Storm dan eindelijk een spoor van de vermiste Amerikanen gevonden en hij zou niets liever doen dan onmiddellijk weer op pad gaan. Maar beleefdheid tegenover zijn gulle gastheer gebiedt hem te blijven en een nachtje rust zal ook zijn gewonde voet goed doen. Met een maag vol 'samba' meelkost, moet Storm tot laat in de avond vertellen over het 'Westen'.

Hij vraagt ook of Arend op één zijner vele reizen ooit het land bezocht, waar mensen leven met koppen als honden, schapen of yaks. Wanneer deze beweert, dat zo'n volk niet bestaat, glimlacht de Lama haast medelijdend en zegt beleefd: „Oh ja, zulke mensen bestaan zeer zeker. Onze Grote Boeken vertellen immers van dat volk!” Ook beweert hij dat de aarde plat is, met in het midden een geweldige berg.

Storm is werkelijk blij als hij eindelijk met goed fatsoen de dikke Lama in al zijn kinderlijke wijsheid alleen kan laten om zijn legerstede voor die nacht op te zoeken.

Over de met gebedsvlaggen versierde tempelhof ziet hij vanuit zijn venster een groepje Lama's langskomen. Onafgebroken draaien zij hun gebedsmolentjes rond en murmelen: „Om mani padme hum.” „Heil

het juweel en de lotus.”

Een ogenblik wordt hij gegrepen door de oneindige rust, die er van het tempeltje uitgaat. Maar dan schudt hij zich los uit zijn gepeins. Wat staat hij toch te suffen, hij moet immers verder! Even later is onze piloot gereed voor het vertrek. Eén der Tibetanen, een ervaren spoorzoeker, zal hem tot gids dienen op zijn tocht door de grote vallei.

Storm neemt hartelijk afscheid van de dikke en goedmoedige Lama, die hem nog ettelijke waarschuwingen op het hart drukt en de hoop uitspreekt, dat hij spoedig weer eens het dorp zal bezoeken. Zij hebben nog héél veel te bespreken, zo zegt hij. Uitgeleide gedaan door de gehele bevolking, rijden Piloot Storm en zijn gids het dorp uit. Urenlang zitten zij in het zadel en eens te meer geraakt Arend onder de

indruk van de grootheid van dit woeste land, als hij over de met schaars gras bedekte hoogvlakten rijdt. Tersluiks neemt hij de verweerde en markante trekken in het gelaat van zijn Tibetaanse metgezel op. Een gevoel van diep respect vervult hem voor dit taaie mensenras, dat met zo gebrekkige middelen een bestaan lijdt in dit onbarmhartige bergland.

De zwijgzame gids, die ook de twee Amerikanen begeleid heeft voert Storm zonder aarzelen langs grillige rotspaden en over woeste bergstromen. Zij vorderen slechts langzaam en dikwijls hangt hun leven aan de genade van enkele balken en stenen. Het is voor Storm een zure gedachte, dat hij met zijn vliegtuig deze afstand in luttele minuten had kunnen afleggen!

Maar eindelijk bereiken zij de bergpas, tot waartoe de gids enige dagen geleden ook de twee andere westerlingen begeleid heeft. Aan de voet van een zg. scriptuurmonument houden zij halt en uit het opgewonden gebrabbel en de angstige blikken die de Tibetaan naar de nauwe doorgang werpt, maakt Arend op, dat hij van hier zijn weg alleen zal moeten vervolgen.

Piloot Storm slaat met stijgende verbazing het zonderlinge gedrag van de Tibetaan gade. Uit zijn angstige gebaren begrijpt Storm, dat het lang niet gezond is om deze vallei te betreden en dat de gids blij zal zijn, als hij weer gezond en wel in zijn dorp terug is. Daarom geeft Storm hem te kennen, dat hij zijn weg verder wel alleen zal vervolgen. Het gelaat van de gids straalt opeens van opluchting en na zijn tong vrien-

delijk te hebben uitgestoken en nogmaals nadrukkelijk het hoofd geschud te hebben, galoppeert hij haastig weg.

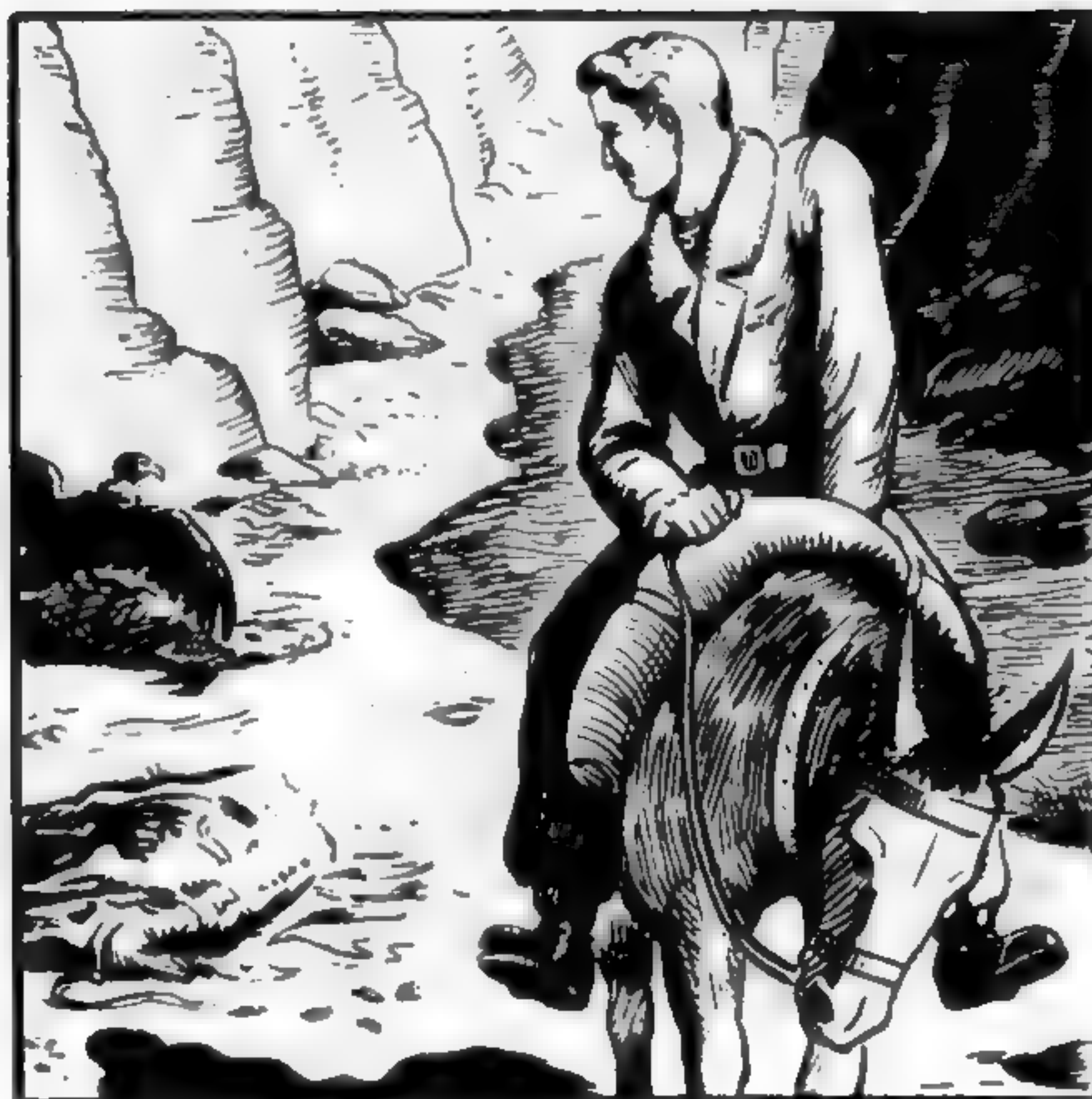
Storm haalt de schouders eens op en gaat de nauwe bergpas binnen. Hij heeft geen andere keus; Bill en George zijn hem immers hierlangs voorgegaan en die hadden betrekkelijk nauwkeurige landkaarten.

Storm spoort zijn rijdier wat aan, om zo spoedig mogelijk door de bergpas te zijn. Er hangt een verzengende hitte tussen de kale rotswanden en zijn gevoel van onbehagen zou stellig niet verminderd zijn, indien hij had geweten dat zijn aanwezigheid in dit verboden land reeds lang bekend was. Als de kloof een bocht maakt, weerklinkt er opeens

een rauw gekrijs, dat meteen onaangename herinneringen aan zijn recente luchtbotsing in Storm opwekt. Baardgieren! Vóór hem uit trachten enige dezer vogels, tevergeefs klapwiekend, hun volgegeten lijven op te heffen van twee kwalijk riekende kadavers. Storms rijdier wordt onrustig. Wat heeft dit alles te betekenen? Er wacht hem onheil, dat is zeker!

En plotselinge schrik bekruipt Piloot Storm... Dit zijn de rijdieren van zijn beide vrienden! En nu ontdekt hij ook de onmiskenbare sporen van een gevecht, want overal liggen lege patroonhulzen. „Een ideale plek voor een overval,” denkt Storm grimmig. Terwijl hij omzichtig zijn weg vervolgt, neemt hij voor alle zekerheid zijn pistool in de hand... En dat zulks

geen overbodige luxe is, blijkt zodra de pas uitloopt in een dorre, met grote rotsblokken bezaaide vallei... Zijn rijdier steigert opeens met een gil overeind en tegelijk weerkaatst de zingende knal van een karabijn-schot tegen de steile rotswanden. Het is zo ver! Storm heeft de grootste moeite om in het zadel te blijven...

Voordat zijn gewonde muildier op hol kan slaan, of Storm kan omzien naar een geschikte dekingsplaats, klinkt een tweede karabijschot en voelt hij het dier onder zich ineens zakken. Zonder een seconde te aarzelen, werpt onze piloot zich languit achter enige rotsblokken om het vuur te beantwoorden. Maar deze mysterieuze scherpschutters zijn

welhaast onvindbaar en bovendien verstaan zij hun handwerk onrustbarend goed. Links en rechts vliegen Storm de kogels om de oren... „Het comité van ontvangst laat er tenminste geen gras over groeien,” gromt hij tussen opeengeklemd tanden. Maar dit is een ongezond soort vuurwerk. Storm is zuinig met zijn munitie.

Piloot Storm verkeert in een hopeloze situatie. Van alle kanten wordt hij door welhaast onzichtbare scherpschutters bestookt en hoewel hij zich geducht weert, kan hij niet voorkomen, dat zijn tegenstanders hem langzaam maar zeker volkomen omsingelen. Bovendien is hij met zijn kleine revolver niet opgewassen tegen hun ver dragende karabijnen. Deze ongelijke strijd kan slechts één uitslag hebben,

maar zolang hij nog enkele patronen te verschieten heeft, denkt Storm niet aan opgeven. Juist op het moment, dat hij uitkijkt naar een gunstiger ligplaats, treft een van de rotsen ricocherende kogel hem tegen het achterhoofd... Het is alsof hij wegzinkt in een bodemloze duisternis...

Voorzichtig komen de karabijschutters uit hun schuilhoeken te voorschijn en verzamelen zich rond het roerloze lichaam van de westerling, die zich verstout heeft de Verboden Vallei te betreden.

Als Piloot Storm het bewustzijn herkrijgt, bevindt hij zich in een donkere ruimte, waar het allesbehalve fris ruikt. Zijn pijnlijke hoofd gonst als een bijenkorf en hij

versmacht van de dorst. Hij bemerkt nu, dat zijn handen en voeten stevig gebonden zijn.

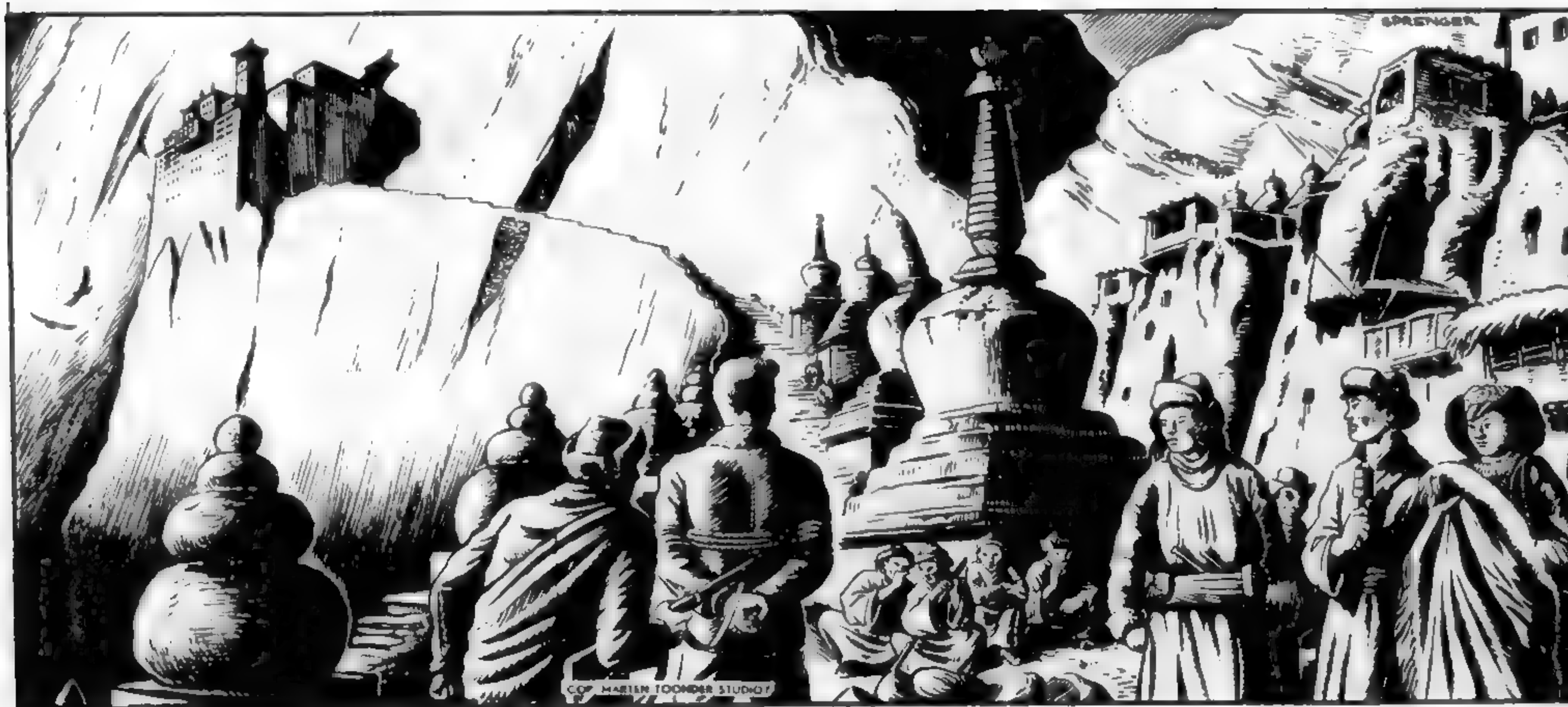
Er gaat een deur open en een kleine Tibetaan treedt binnen, die Storms voeten losmaakt. „Water,” vraagt de piloot in Hindustani, zonder veel hoop het te zullen krijgen. Maar tot zijn verrassing haalt de man een kruik vol water en laat hem drinken.

Hoewel zijn kleine bewaker zo vriendelijk is hem te laten drinken, schijnt deze weinig van zins Storm verdere privileges toe te staan. Hij beduidt zijn gevangene hem naar buiten te volgen.

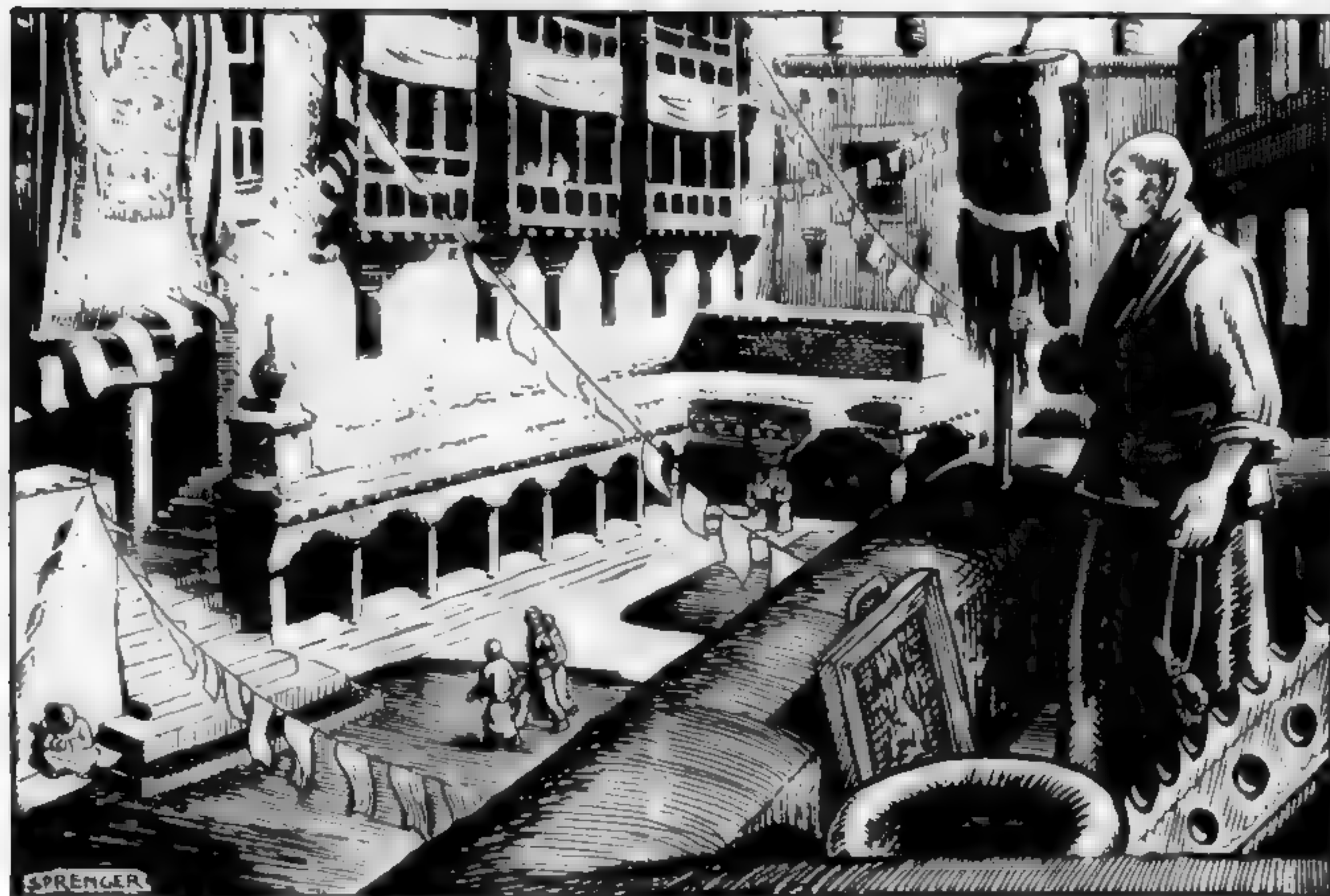
Piloot Storm begrijpt, dat hij zeer lang buiten westen geweest moet zijn, als hij in het oosten de hemel lichter ziet worden.

Langs een ruw bergpad voert de Tibetaan hem naar een plateau, vanwaar hij opeens voor zich uit een prachtig klooster ziet, dat als 't ware tegen de steile bergwand aangekleefd zit. De eerste zonnestralen be-roeren de witte muren en tempeltorentjes en een frisse morgenbries draagt hem de klanken van trompetten, gongs en koorzang tegemoet.

Het is nog een hele tocht naar het klooster, want daarheen is het ongetwijfeld dat de kleine bewaker hem voert, over welhaast onbegaanbare rotspaadjes en langs huiveringwekkende afgronden. De oplettendheid van de Tibetaan verslapt geen moment en daarom laat Storm de hoop om te ontsnappen weldra varen. Bovendien is de man gewapend en

Storm heeft respect gekregen voor de scherpschutters-talenten van deze bruine mannekes. Door een merkwaardig, tegen en in de klippen gebouwd dorp, voert hun weg omhoog. De bewoners staren hem onverschillig aan. Gevangenen zijn blijkbaar niets bijzonders hier, zelfs blanke niet!

Bij de ingang van het klooster wordt Storms bewaking overgenomen door monniken. Onder het kleurrijke gewapper der gebedsvlaggetjes wordt hij over de ruime binnenplaats gevoerd. Hij neemt alles in zijn omgeving nauwkeurig op, want als hij slechts even de kans krijgt, wil hij zien verlost te worden. Langs brede trappen en door eindeloze, slechts spaarzaam verlichte gangen, waar overal de wee-zoete geur

van wierook hangt, bereiken zij tenslotte een ruim vertrek, dat behangen is met weelderige tapijten. Een koele bries beweegt de zijden gordijnen voor een groot, open venster in de buitenmuur, waarnaast op een soort troon, een roerloze gestalte zit. Storms eerste kennismaking met de Skoshok (abt) Hemu is geen aangename!...

Na Piloot Storm enige tijd onbewogen opgenomen te hebben, buigt de Skoshok Hemu zich naar voren en snauwt in gebroken Engels: „Wat zoekt de westerling in de Verboden Vallei?! Weet hij niet, dat geen vreemdeling haar ooit ongestraft betrad!?” Storm bedwingt met moeite zijn opkomende woede. Als zijn handen niet gebonden waren, zou hij dat ongewassen ventje met genoeg eens door elkaar willen

rammelen! Hij beheerst zich en legt de Skoshok uit, dat hij op zoek is naar twee Amerikaanse vrienden... Opeens zwijgt hij, als hij op een bewerkte lederen kist naast het venster, in schril contrast met de omgeving, een tommy-gun ziet liggen. Het is het wapen, dat hijzelf voor Bill en George heeft afgeworpen boven het wrak van hun vliegtuig.

Verbluft staart Storm naar het moderne wapen, dat daar tussen al die oude snuisterijen ligt. Skoshok Hemu volgt zijn blik en grijnst sardonisch: „Gevaarlijk speelgoed, nietwaar? Vooral in de handen van onvoorzichtige indringers! Merkwaardigerwijs tonen de voormalige eigenaars er sedert enige tijd in 't geheel geen belangstelling meer voor; noch voor iets anders!” ...

Storm kan de bedekte zinspelingen van de abt onmogelijk misverstaan. „Waar zijn mijn vrienden, jij kleine duivel! Wat heb je met hen gedaan!?” gromt hij, en doet dreigend een stap voorwaarts. Maar onmiddellijk drukt de monnik, die achter hem staat, de scherpe punt van een dolk in zijn rug. Vergeefs rukt Storm aan zijn boeien.

De boeien zijn echter vakkundig aangelegd en al zijn rukken helpt de woedende piloot niemandal. Hemu lacht smalend. „Breng deze bleke hond bij zijn rasgenoten!” gebiedt hij. „Zodra de zon ondergaat, mag ook hij de Vreugde van de Bronzen Schedel genieten! Haha!!”

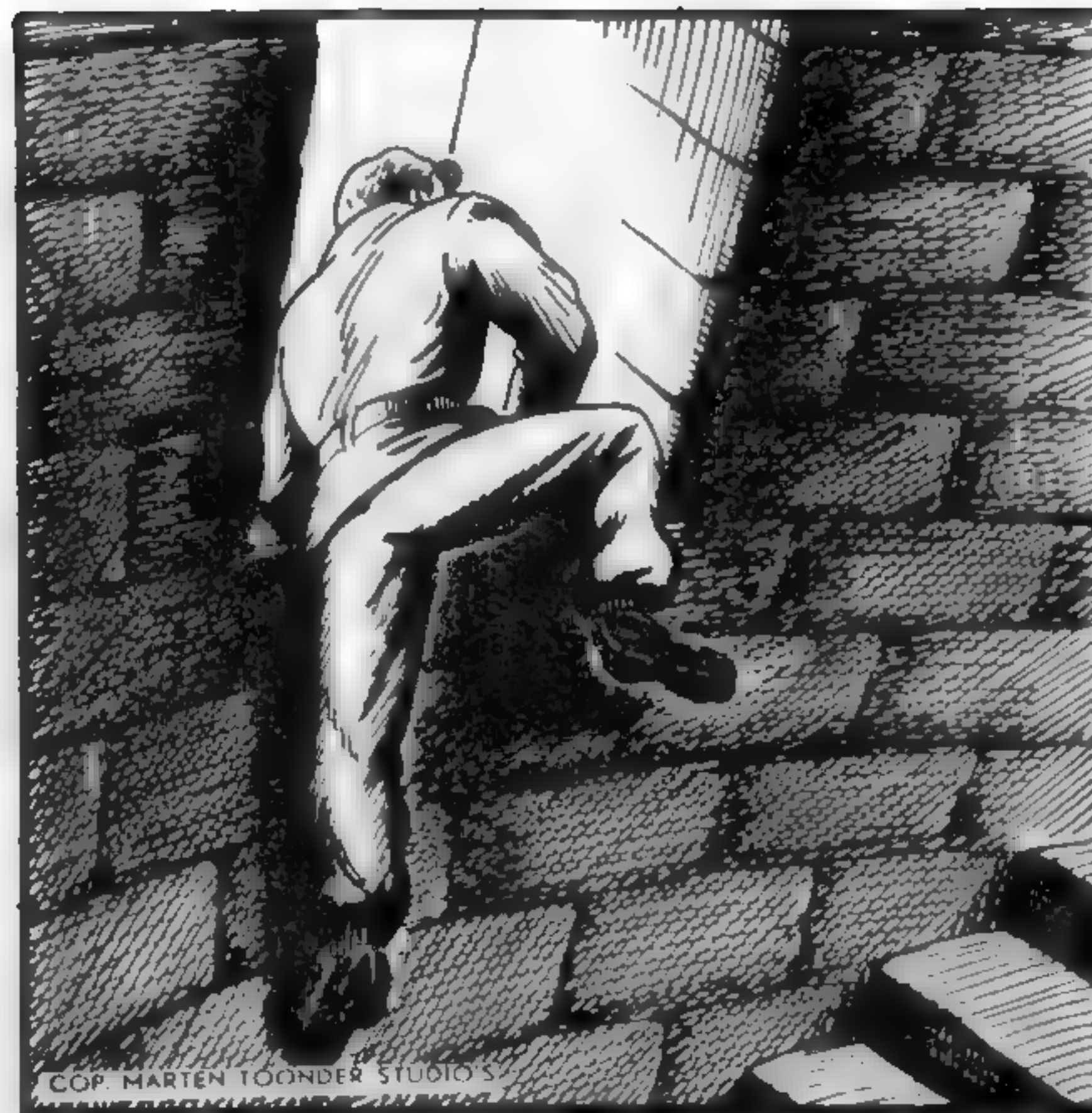
Met de hoonlach van Hemu nog naklinkend in zijn

oren, laat Storm zich willoos wegvoeren. De schotwond aan zijn hoofd steekt pijnlijk en maakt hem suf... Maar als zijn bewaker hem een smalle wenteltrap opduwt, waar een koude tocht doorheen trekt, verhelleren opeens zijn zinnen en dringt het tot hem door, dat hij nu onder de hoede van slechts één enkele man, een kans tot ontsnappen voorbij laat gaan!...

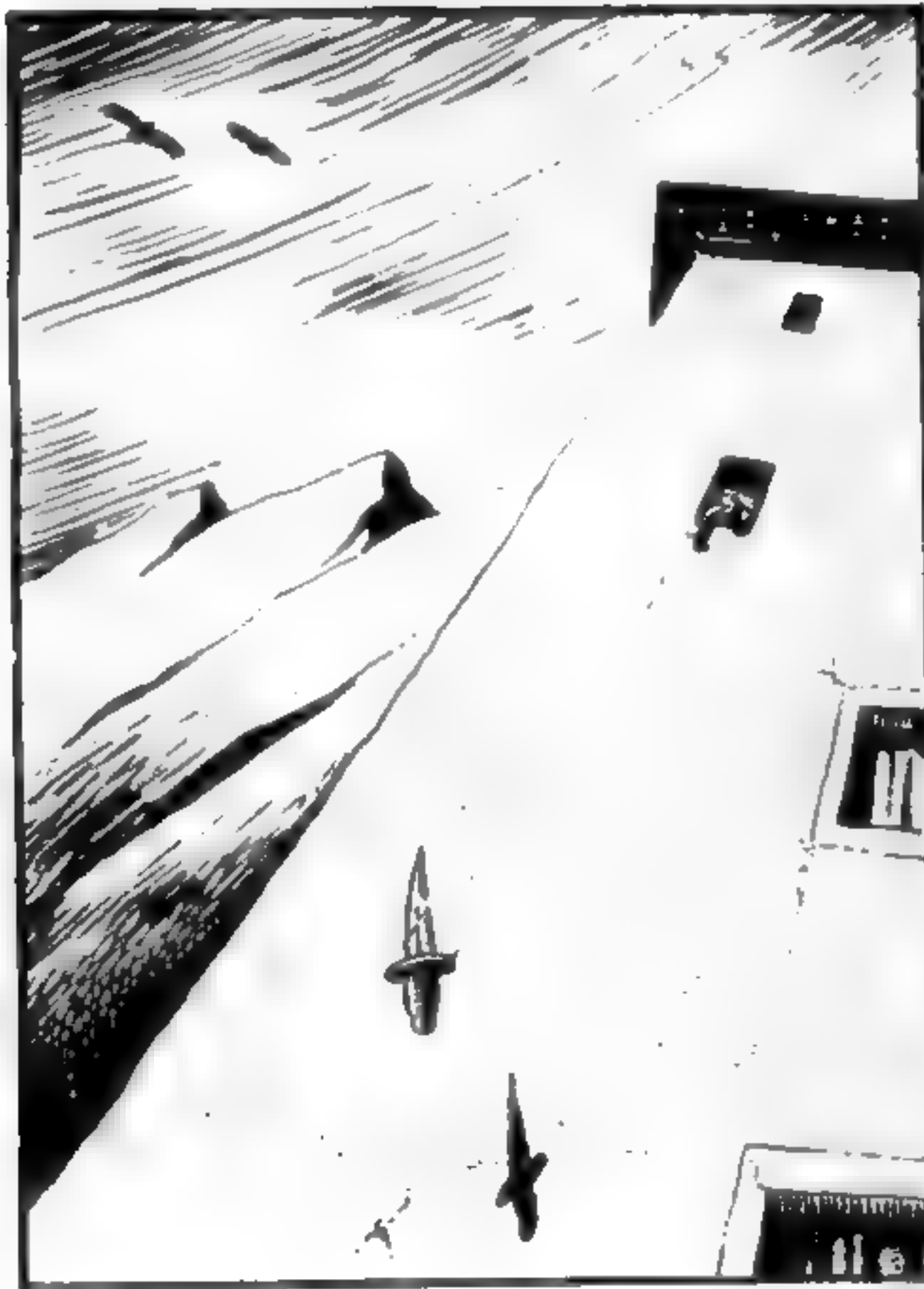
Piloot Storm heeft er geen flauw idee van wat de 'Vreugden van de Bronzen Schedel' zijn, welke Skoshok Hemu hem beloofd heeft. Maar dat die 'vreugden' van minder prettige aard voor hem zullen zijn, daarvan is hij overtuigd. En daarom acht hij nu het moment gekomen om tot actie over te gaan. Zodra zijn bewaker wat minder goed oplet, weet Storm hem onverhoeds een beentje te lichten.

De monnik smakt languit op de harde treden van de wenteltrap en zonder aarzeling laat Storm zich boven op hem vallen. Een benauwde schreeuw weergalmt door de gangen als de man alle lucht uit het lichaam geperst wordt. Een seconde later heeft Storm het dolkmes te pakken en begint hij zijn boeien los te snijden.

Eindelijk begeven de koorden het en hij is van zijn boeien verlost... Maar thans bereikt hem ook van beneden het geluid van snelle voetstappen. Storm voelt zich als een in het nauw gedreven dier. Opeens ontdekt hij echter een open venster recht boven zijn hoofd. In minder dan geen tijd heeft hij zich opgetrokken in de opening en kijkt naar buiten...

Verschrikt deinst hij achteruit... een gapende afgrond ligt aan zijn voeten!... de buitenmuur van de abdij, die zo kunstig met de rotswand is samengevoegd, biedt nergens enig houvast, noch naar beneden, noch omhoog!... Tot overmaat van ramp heeft hij door zijn plotselinge beweging het dolkmes uit zijn hand laten glippen...!

Daar gaat zijn enige wapen... Hij doet nog een vertwijfelde greep, maar het kostbare dolkmes suist naar de bodem van de vallei, honderden meters lager!

En achter hem klinken de opgewonden stemmen van toesnellende monniken. Wanneer zij hem ontdekken, verzamelen zij zich luid schreeuwend en gillend onder

de vensteropening. Zij schudden hun smoezelige vuisten en zwaaien dreigend met hun messen.

Storm ziet met gemengde gevoelens neer op de troep tierende monniken. Angst voelt hij niet, slechts een langzaam groeiende woede. En opeens werpt hij zich zonder nadenken in het midden van de verbouwerde troep.

Als een razende Roeland beukt Storm met zijn geoeffende vuisten op de spleetogen in, die elkaar teveel in de weg komen, zodat ze de bleke vreemdeling nauwelijks te zien krijgen, laat staan, raken kunnen. In het halfduister van de wenteltrap werkt de piloot zich met molenwiekende slagen omhoog. Er heerst een onbeschrijfelijk lawaai. De monniken beginnen hoe langer hoe meer ontzag te krijgen voor die machtige vuis-

ten en daarom lukt het Storm na enige tijd werkelijk zich los te maken uit de vechtende kluwen! Met grote sprongen rent hij de treden op en... staart in de loop van zijn eigen revolver!

„Waarom zo'n haast, westerling?” klinkt de snijdende stem van Skoshok Hemu. „Mag ik je verzoeken de handen omhoog te steken?”

Opnieuw is Piloot Storm in de macht van de Skoshok en even later wordt hij door de razende en beschaamde monniken, die zijn vuisten gevoeld hebben, ruw beetgepakt en voortgesleept door een lange gang, die vlak onder het platte dak van de abdij doorloopt. Aan beide zijden sluiten zware, met ijzer beslagen deuren enkele cellen af, van waaruit zo nu en

dan een angstaanjagend gekreun opklinkt. Aan het einde van de gang tegenover een bronzen alarmgong, wordt halt gehouden. De laatste celdeur wordt geopend en Storm hardhandig naar binnen geworpen. Knarsend schuiven de grendels achter hem dicht. Hij is alleen... Maar neen, dat is hij niet! Uit het halfduister vóór hem klinkt een steunend zuchten...

Als zijn ogen aan het half-duister van de cel gewend raken, ziet Piloot Storm opeens twee karikaturen van mensen, die vlak vóór hem tegen de muur geleund zitten. Met doffe ogen staren zij de nieuw-aangekomene aan.

„Bill!” roept Storm schor uit, „George!” Ja, het zijn de twee Amerikanen werkelijk en het is alsof zij uit een

verdoving ontwaken. Met moeite komen zij overeind en nieuwe hoop flikkert in hun ogen, terwijl zij hun oude vriend sprakeloos verwelkomen.

Storm moet onmiddellijk zijn belevenissen vertellen en daarna geeft Geo een sober verslag van hun ongelukkige kruistocht. Het is lang geen prettig verhaal!

Met afgrijzen luistert Piloot Storm naar het relaas van de ondervindingen der twee Amerikanen. Af en toe moet hij de kaken opeenklemmen om geen lelijke woorden te zeggen. „En twee dagen geleden,” zo besluit Geo, „namen die duivels ons eerst recht te pakken. Ik zal niet weer in details treden, maar uiteindelijk bonden ze ons tezamen vast op een altaar en lieten een soort grote bronzen klok over ons heen

zakken. Toen sloegen ze met een zware moker regelmatig tegen de buitenkant aan. Steeds harder en harder...! Het was verschrikkelijk! Alsof je hersens uiteengescheurd werden. Tenslotte schreeuwden we het uit, onder het geweld van die vreselijke geluidsgolven. Zelfs op dit moment dreunt het nog na in onze oren...” Geo huivert nog bij de herinnering.

Gelukkig verloren wij allebei het bewustzijn en toen we weer bijkwamen, waren wij terug in onze gezellige 'logeerkamer'. Het was net alsof iedere cel in ons lichaam kapot geslagen was! Gisteren lieten ze ons wonder boven wonder met rust, maar nu ze ook jou te pakken hebben, zullen we vandaag wel met z'n drieën die verschrikking moeten ondergaan. De

Vreugden van de Bronzen Schedel noemen die on-mensen dat!...

Na de woorden van Geo valt er een grimmige stilte. Onrustig glijdt Storms blik door de cel; hij voelt zich als een gekooid dier! Maar dan ontdekt hij in een hoek opeens de rugzakken en bergbeklim-materialen der twee Amerikanen.

De wildste ideeën schieten Storm door het hoofd, terwijl hij een stuk klimtouw oppakt. Bill komt lusteloos overeind en mompelt dof: „Dat verbaast je, hè? Waarom zouden ze ons in de verleiding brengen om een ontsnappingspoging te wagen? Typisch staaltje van oosters raffinement. Een vensteropening waar juist een man doorheen kan . . . een touw van nog geen vijftig meter lengte . . . en een afgrond van tenminste driehonderd meter! De duivels! Kijk maar eens naar buiten!” . . . Maar Piloot Storm geeft zo gauw de moed

niet op, temeer daar een kennismaking met de Bronzen Schedel hem weinig aanlokt. Met behulp van een ijzeren klamp wrikt en hakt hij de tralies van het venster los . . . en kijkt een ogenblik later naar beneden in de duizelingwekkende afgrond.

Verkrijgbaar in de reeks bibliotheek van het Nederlands beeldverhaal:

nr. 1. P.C. Wijn	Dick Durfal	– het oog van Siva
– de kale jonker
2. M. Lodewijk	Frank de Vliegende Hollander	– safari in de ruimte
3. P.C. Wijn	Gloria van Goes	– Joffer op drift
– de vergeten vallei
4. P.C. Wijn	Frank de Vliegende Hollander	– Australisch avontuur
5. H. Sprenger	Piloot Storm	– het verijdelde complot 1/32
– gevleugelde avonturen 33/70
6. P.C. Wijn	Gloria van Goes	– het valse vuur
– de erfgenamen
7. F. Kloezezan	Stoomschip SS Anne	– deel 1
8. H. Sprenger	Piloot Storm	– gevleugelde avonturen 71/94
– het dak van de wereld 95/142

De reeksen worden maandelijks uitgebreid.

In voorbereiding:

Bertus Bus Bibliografie
Verowin van P.C. Wijn
Port-folio van P.C. Wijn
Port-folio van H. Balm

Volgende maand zal een nieuw avontuur verschijnen van

FRANK

de
VLIEGENDE HOLLANDER

door
P.C. WILLEN

